N:R 3. ÅRG. 25. 1 FEBRUARI 1920. PREN.-PRIS 2:25.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Industriskolan i Hoyang.

"HURU KAN DU SOVA SÅ?"

Jon. 1: 4—6.

I.

Föredrag vid S. M. K:s möte i Stockholm trettondagen 1920 av fil. kand. *Einar Mellqvist.*

Vi känna alla till förhistorien till den upplästa händelsen. Det heter i v. 1 f., att »Herrens ord kom till Jona, Amittais son: Stå upp och begiv dig till Ninive, den stora staden och predika för den; *ty deras ondska har kommit upp inför mitt ansikte.*»

Lägg märke till denna sista punkt! En svensk forskningsresande och vetenskapsman har nyligen givit ut en bok om sina forskningsfärder i Australien, vari han bemödar sig om att påvisa missionens degenererande inflytande på de infödda. De böra ej oroas med kristendomens läror. De finna sig ändå bäst i sitt eget förnedrande tillstånd.

Så kunna endast förblindade människoögon se saken — levande Guds ögon, som överfara hela jorden, se den i varje fall på ett annat sätt. Ninives ondska ropade inför Herren. Han är icke likgiltig för om ett folk lika litet som en enskild människa lever sitt liv fram i synd och förnedring. Alltför dyrt aktade äro människosjälarna i hans ögon.

Därför verkar Gud ock för att råda bot på den ondska, som uppstiger som ett rop inför hans ansikte. Här falla hans ögon på Jona, Amittais son, och till honom låter han sin kallelse utgå: »stå upp och begiv dig till Ninive.»

Vilken avundsvärd ställning han hade, Jona! Han kände levande Gud, fick mottaga en hög och helig kallelse från honom, hade likasom hela vägen klarlagd för sig och som slutmål en stor uppgift såsom en Herrens utvalde missionär. Vilken ära! Men i sin stora dårskap är han redo att avhända sig själv denna ära, beröva sig själv den livsuppgift, Gud ämnade åt honom. Ty »*Jona stod upp och ville fly till Tarsis undan Herrens ansikte.*»

Bort, bort från Herrens kallelse, på flykt till det rika Tarsis — se där Jona ställning!

Men manne *endast* Jona intagit denna ställning? Se vi inte detta, som skedde med Jona upprepas i våra dagar i stor skala? Män och kvinnor, träffade av Guds kallelse till tjänst bland hedningarna, befinna sig på flykt undan Herrens ansikte. Hur skulle vi annars förstå denna förödmjukande brist på missionärer, som möter oss på så gott som alla missionsfält? Kallar ej Gud längre sina redskap till denna tjänst, som just i vår tid är angeläg-nare och löftesrikare än under någon föregående missionsperiod? Låter han ej längre sitt ord komma såsom till Jona? Jo, vi kunna ej gå ifrån den tanken, att Gud ännu låter denna sin kallelse utgå, och att han under de senaste åren gjort det ofta och inträngande — *men:* var äro då de kallade? Var äro de efterlängtade missionärerna? Å, månne det icke går genom våra kristna ungdomsskaror i universitetsstäderna och i ungdomsföreningarna landet runt ett flyktingetåg av män och kvinnor, som stått upp för att fly, fly undan Herrens ansikte, bort från hans kallelse?

Kanske just du i denna stund befinner dig i den skaran? Min vän! Hejda dig på den färden, ty den leder dig till en given livsolycka. Det står, att Jona erlade betalning för resan till Tarsis. Det hade kunnat bli en dryg betalning för honom, och ännu alltjämt kräver olydnadsresan bort från Herrens ansikte en fruktansvärt dryg

betalning. Det gäller hela ditt livsverk och den välsignelse, Gud därigenom tillämnat dig. Hade Jona nått Tarsis på sin flykt, kunde han väl där ha vunnit en god utkomst och stort anseende som köpman etc. — men så hade Jesus aldrig kunnat giva det vittnesbördet om honom, att Ninives män omvände sig och bättrade sig efter Jona predikan (Matt. 12: 41). Det verket hade blivit outfört, välsignelsen därav förspilld, både för Jona och Ninive. Stannar du hemma, flyende undan Herrens kallelse till dig att giva ditt liv i missionens tjänst, kan du väl även hemma vinna framgång, vänner, aktning och välsignelse. Men det verk, som Gud berett at dig därute blir aldrig utfört, och välsignelsen, den *stora* välsignelsen, Gud knutit därvid för din räkning, den förspilles för tid och evighet.

Frukta icke att släppa Gud dig helt in på livet! Var ej rädd att visa honom ditt hjärtas tankar och planer, dina käraste framtidsdrömmar! Låt honom få säga sitt ord därom! Hur högt du själv tänker om ditt liv och din framtid — Guds tanke därom är dock så oändligt mycket större, högre, som himlen är hög över jorden.

Vid ett avskedsmöte för ett antal utresande missionärer, som hölls i en liten stad i Amerika och leddes av Hudson Taylor, befann sig bl. a. fadern till en av de utgående kvinnliga missionärerna. Han satt nära talarestolen, och Hudson Taylor observerade honom därutav att hela hans ansikte strålade av ett himmelskt ljus. Han anmodade honom därför att säga några ord till de närvarande. Med en faders hjärta talade han då om, vad hans dotter varit för dem i hemmet, hur hon varit solskenet på deras väg och en trogen hjälp i hans arbete. Så blottade han fadershjärtats känslor inför den förestående skilsmässan, och så säger han: »Då nu Gud har begärt mitt allra bästa, ger jag det at honom av hela mitt hjärta. *Ty ingenting är för dyrbart för min Herre Jesus*».

»Ingenting är för dyrbart för min Herre Jesus» — där är frågans kärnpunkt. Vad är Jesus för dig? Är han din Frälsare från syndens skuld och makt? Har han fått fylla ditt liv med salighet och fröjd? Är han din Konung, vars vilja det är din enda lust att göra? Är han Vännen framför alla vänner, då bekänner du med den gamla fadern: »ingenting är för dyrbart för denne min Jesus» — ej ens mina egna käraste framtidstankar.

Jona befann sig på flykt — men Gud lät honom icke komma undan. Gud vare tack, att han ej släpper oss i första taget. Han går så långt i sin strävan att hejda oss, att han t. o. m. krossar fartyget under våra fötter, där vi färdas bort från honom!

Tänk dig nu in i situationen! Stormen ryter med hemskt dån. Fartyget kastas som ett nötskal på de skummande, vreda vågorna. I förtvivlan slungar besättningen allt, som fanns löst överbord, och med stormens hemska tjut blandar sig besättningskarlarnas förtvivlade röst, då de »ropade var och en till sin gud». Och medan de i ångest åkalla de stumma, hjälplösa avgudarna, ligger Jona i det inre av fartyget försänkt i djup sömn. Den ende på fartyget, som kände levande Gud, han sover, medan hedningarna kämpa i förtvivlan, och vid hans läger står nu skepparen för att skaka liv i honom: »*Hur kan du sova så? Stå upp och åkalla din Gud. Kanhända skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås*».

(Forts.)

JESU GLÄDJE.

III.

II. Segervisshetens glädje.

Evangelisten Lukas berättar, att vid det tillfälle då de 72 lärjungarna kommo tillbaka, uppfyllda med glädje, och sade: »Herre, också de onda andarna äro oss underdåniga genom ditt namn», *uppfylldes Jesus av fröjd* och prisade Gud, Luk. 10: 17—22.

Sammanhanget här ger vid handen, att när Jesus lyssnade till de hänförda lärjungarnas berättelser, en ännu större och härligare syn framträdde för hans inre blick. Som när en blixt lyser fram i mörkret såg han i detta ögonblick resultatet av sin mission: Satans fall och tillintetgörelse. I dessa enkla och svaga lärjungars seger såg han en underpant på den *stora* segern över icke blott de onda andarna, utan över själva fursten över luftens härsmakt. (Jfr Ef. 2: 2; 1: 21; 3: 10; 6: 12). Han såg Satan falla från himmelen såsom en ljungeld. Han såg i segerviss tro detsamma som Johannes sedermera fick skåda i en syn på Patmos, då den store draken, den gamle ormen, han som kallas Djävul och Satan och som förvillar hela världen, blev nedkastad till jorden och hans änglar jämte honom, Uppb. 12: 9—12.

Och Jesus jublade, fastän han visste att denna seger skulle vinnas endast genom hans eget blod och i den mest fruktansvärda kamp, som någonsin utkämpats. Vid ett annat tillfälle, då Jesus såg framåt mot korset, yttrade han: »Om vetekornet icke faller i jorden och dör så blir det ett ensamt korn . . . Nu går dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig», Joh. 12: 24, 31.

Det ligger segervisst jubel i sådana ord. Jesus hade i dessa utsända lärjungar sett begynnelsen till den långa rad av andefyllda vittnen som i kommande tider i kraft av hans seger skulle undfå »konungsligt välde i liv», Rom. 5: 17, och vilka, lösta från sina synder genom Jesu blod skulle bliva till ett konungadöme, till präster åt Gud, Uppb. 1: 5—6. Och Uppenbarelseboken betygar: »De övervunno honom (åklagaren) i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord; de älskade icke sa sitt liv, att de drogo sig undan döden», Uppb. 12: 11. Det var denna framtidssyn som kom Jesus att, uppfylld av fröjd genom den helige Ande, utbrista: »Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader; sa har ju varit ditt behag», Luk. 10: 21. Och till lärjungarna sade han: »Glädjens att edra namn äro skrivna i himmelen.»

*

Men under korsfästelsens mörka dagar förlorade lärjungarna segervisshetens glädje. Vemodigt klagade de: »Vi hoppades, att han var den som skulle förlossa Israel.» Det var först sedan de sett den uppstandne Mästaren och sedan de på berget, där han skildes från dem, hört änglarnas budskap om att han skulle så komma igen, som de sett honom uppfara, och sedan de blivit uppfyllda av pingstens helige Ande, som de åter fylldes av segervisshetens jublande glädje. Den glädjen hade Jesus lovat dem, en glädje som ingen kunde taga ifrån dem.

Apostlagärningarna berätta om huru denna glädje fortlevde i den urkristna församlingen. Lärjungarna kunde väl förföljas, kastas i fängelse,

dödas. Men ingen kunde taga deras glädje ifrån dem. Under bödlarnas stenregn sag Stefanus, full av den helige Ande, en öppen himmel. I fängelsets mörker sjöngo Paulus och Silas lovsånger. Och när slutligen Paulus sitter fangen i det Mamertinska fängelset i Rom, med bödelsbilan hotande över sitt huvud, skriver han till Timoteus: »Jag själv är nu på väg att offras, och tiden är inne, da jag skall bryta upp... Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds at mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den at mig pa »den dagen», 2 Tim. 4: 6, 8. Vilken underbar segerviss glädje!

Denna glädje har fortlevat i missionshistorien. När Savonarola fördes till bålet utbrast han: »I kunnen väl utstöta mig ur den stridande församlingen, men aldrig ur den triumferande.» När missionsbiskopen J. Hannington föll, mördad av den grymme konung Mwangas utskickade, sade han till bödlarna innan de genomborrade honom: »Hälsen eder konung, att jag köpt vägen till Uganda med mitt blod.» Denne man skrev också i sin dagbok, mitt ibland de största svårigheter: »Jag vägrar att fälla modet, jag vill endast lovsjunga.» John Eliot, indianernas apostel, en bönens och kärlekens man som fa, som utstod faror, lidande och mödor av alla slag med glädje, skriver: »Jag jublar, da jag far uppleva manga tröttsamma dagar och nätter under faror i urskog och öken.» I segervisshet hade Livingstone betygat att »en människa är odödlig, sa länge Gud har en uppgift för henne» och att »döden är en härlig tilldragelse för den, som är pa väg till Jesus». I hjärtat av Afrika, i Chilambos by i Bala, hade Livingstones svarta vänner i kärleksfull omsorg byggt en lerhydda at honom, da han utsliten, sjuk och dödstrött ej orkade färdas längre. Då de tidigt en morgon sågo in i hyddan brann ännu ett ljus därinne. Vid dess sken sågo de sin älskade ledare på knä vid sängen med huvudet gömt i händerna. Han hade dött under bön. I dagboken, som lag bredvid honom, hade han skrivit: »Min Jesus, min Konung, mitt liv, mitt allt, at dig inviger jag pa nytt mitt liv.»

Denna segervisshetens glädje, som ock var Jesu glädje, är oss given i och genom Jesus Kristus. Därför: »Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder», Fil. 4: 4.

N. H—n.

En blick på världsläget och världsmissionen.

II.

Överallt på det andliga området i Västern se vi talrika exempel på växande enhetssträvan, vare sig det gäller de stora kyrkosamfunden sinsemellan eller de kristna organisationerna i allmänhet. Här skola vi huvudsakligen beröra de enhetssträvanden, som avse ett fritt samarbete mellan olika organisationer för utbredande av frälsningens kunskap i världen. Dessa strävanden till samarbete äro ett av tidslägets ljusa sidor och borde framkalla först efter det Andedop, varom ovan nämnts. Beträffande samarbetet på den inre missionens område skall detta endast i förbigående beröras i sammanhang med sadant arbete pa världsmissionens område.

Pa detta område — den yttre missionens — existerar sedan flera år tillbaka ett praktiskt och vitt utgrenat samarbete mellan olika organisationer såväl i hemländerna som på missionsfälten. Impulserna till detta arbete ha utgått från de konferenser, som först sammanförde organisationernas representanter till gemensamt tanke-

utbyte, och det tog sedan ett stort steg framåt genom den ekumeniska konferensen i Newyork 1900 men framförallt genom världskonferensen i Edinburgh 1910. Konferenserna på missionsfälten förbigås här tillsvidare.

Det är särskilt i Nordamerika, som samarbetet fått en stor utveckling. Några detaljer med avseende på detta torde därför vara av intresse. I Nordamerika finnas icke mindre än 192 olika missionssällskap, varav 143 representera olika religiösa samfund och de övriga s. k. fria eller oberoende organisationer. Behovet av samverkan är således här mycket stort, om ej arbetet på missionsfälten skall bliva lidande. De viktigaste områden, på vilka samarbete kommit till stånd äro: missionsforskningens, missionslitteraturens, missionsundervisningens, missionärsutbildningens och framförallt missionsadministrationens områden. Samarbetet på sistnämnda område äger rum, dels genom den stora årliga konferensen för missionsstyrelser, som bedriva yttre mission, och dels genom ett av denna konferens tillsatt permanent utskott för referens och rådslag. Konferensens möte 1918, det 25 i ordningen, bevistades av 331 representanter för 75 olika missionsorganisationer. Det permanenta utskottet är inkorporerat under staten Newyorks lagar, så att det kan mottaga och förvalta för konferensens räkning sådana fonder, som överlämnas till detsamma för kooperativ verksamhet. Utskottets årliga budget uppgår till omkring kr. 300,000, antalet av dess ledamöter är 27, och under detsamma arbeta ett stort antal subkommittéer för olika grenar av den kooperativa verksamheten. Utskottet tjänstgör som ett slags agentur för och representation av den nordamerikanska missionsvärlden, vilken därigenom kan samfällt och offentligt uttala sig, särskilt då det rör underhandlingar med regeringen eller andra stora frågor. Det har utfört ett storartat arbete och samlat medel för forskningar och sammanslutningar i Indien, Kina och Japan. Konferensen och utskottet äro dock ej de enda agenturerna för missionsrörelsen i Nordamerika. En mängd sammanslutningar för kooperativ verksamhet mellan de kristna församlingarna i Nordamerika finnas dessutom. Vidare hava flera viktiga kyrkliga sammanslutningar ägt rum, såsom då i nov. 1918 de tre skilda Lutherska Kyrkosamfunden sammanslöto sig till »den förenade Lutherska kyrkan i Amerika». Och världskriget framkallade nya sammanslutningar på nästan alla livsområden. Det synes, som om enhetssträvandena här växa i styrka för varje år.

Vad den brittiska missionsvärlden beträffar, har samarbetet där huvudsakligen haft internationell karaktär. Före världskonferensen 1910 hade icke något samarbete av praktisk natur ägt rum mellan de brittiska missionssällskapen. Först på ett möte mellan dessa sällskaps representanter, sammankallat av världskonferensens fortsättningskommitté 1911, fattades beslut om en årlig missionskonferens för Storbritanniens och Irlands missionssällskap, benämnd »Conference of Missionary Societies in Great Britain and Ireland». Denna konferens motsvarar i viss mån den amerikanska utländska missionskonferensen och har lika med denna ett permanent utskott benämnt »The Standing Committee» (S. C.). Den brittiska världskonferensen och dess fortsättningskommitté (C. C.) har dock utgjort förebilden. Under de få år de två kommittéerna C. C. och S. C. existerat, hava de, som det vill synas, utfört den mest betydelsefulla insats på världsmissionens område, som någonsin gjorts, såväl med avseende på samarbetet som beträffande missionspolitiken d. v. s. skapandet av en taktisk och

administrativ arbetsplan för nästan hela världsmissionen. Aldrig förr har missionens världstanke så slagit igenom som genom C. C:s arbete. Under världskriget blev den visserligen satt ur funktion men ersattes med en Emergency Committee (E. C.), d. v. s. en tillfällighetskommitté.

Utgången av världskriget har vidare medfört, att E. C. och S. C. samt för den amerikanska missionsvärlden Utskottet för referens och rådslag hava erhållit en övervakande myndighet över nästan hela världsmissionen så att varje missionssällskap och missionär är till en viss grad beroende av någon av dessa kommitteer och endast genom någon av dem kunna de få sina intressen fram till de nya världshärskarnes rådsbord. Vad som blivit meddelat angående den kooperativa verksamheten och organisationen i Nordamerika och Storbritannien torde vara tillräckligt för att giva en bild av missionsläget i hemländerna på detta område, och vi förbiga av utrymmesskäl, vad som gjorts i andra länder, som bedriva evangelisk mission bland hednafolken. En följande uppsats är avsedd att lämna en överblick av världsmissionens läge bland sistnämnda folk. —*n.*

I en av Hudson Taylors efterlämnade dagböcker fann man ett pappersark, synbarligen använt som bokmärke, med följande bönevers:

O, Jesus, bliv du själv för mig
En verklighet så fast, så viss
Att trones blick kan skönja dig
Mer klart än något yttre ting.
Bliv du för hjärtat mera när
Än jordisk vän om än så kär.

Missionens industriskola*).

Av *Rob. Bergling.*

Att missionen nu under 4 års tid bedrivit industriskoleverksamhet, torde ännu vara föga känt av missionens vänner. Ett kapitel därom i tidningen torde därför vara på sin plats.

Först då några ord om

orsakerna till denna skolas tillkomst.

De flesta missionärer, som haft framgång på missionsfältet, ha varit sådana, som icke blott haft hedningarnas andliga väl till sitt ögonmärke, utan även varit villiga, att där så kunnat ske, förbättra deras ekonomiska ställning. Härigenom har missionen blivit den banbrytande kraften för all ny och modern industriell verksamhet.

Vidare är det tanken på församlingsmedlemmarnas barn, som driver en missionär att börja dylik verksamhet. De unga, som ej äga jordbruk att sköta utan måste lära sig ett yrke eller söka anställning i affär, förlora nämligen därvid nästan alltid den tro, som i hemmet och missionsskolorna spirat upp hos dem, och de svepas på nytt in i hedendomens mörker.

Det är särskilt denna senare synpunkt, som gjort sig kraftigt gällande inom hela den kinesiska församlingen på vårt fält, och vid en ledarekonferens omfattande hela fältet framställdes formligen krav på att något *omedelbart* måste göras för detta behovs tillgodoseende.

Huru skolan kom till stånd och organiserades.

Vid ovan antydda konferens valdes en kommitté bestående av 3 utlänningar och 3 kineser, som fick i uppdrag att utföra förarbetet till skolans startande på huvudstationen i Yuncheng.

*) Se ill. å första sidan.

Denna kommitté var snart ense om att, enär missionen saknade tillräckligt rörelsekapital för företaget, detta måste ställas på aktier, som skulle sättas så lågt, att t. o. m. de icke bemedlade församlingsmedlemmarna kunde intresseras att teckna andelar.

Medan detta pågick, var undertecknad stadd på en resa till norra Shansi ända till Sa La-tsi, den nu avlidne, praktiske missionär Öbergs station, och där blev jag i tillfälle att engagera en mattbas för vår industri.

Denna åtgärd godkändes med tacksamhet av övriga kommitterade, och kommittén beslöt, att jag skulle starta företaget i Hoyang, då ännu ingen plats kunnat anskaffas i Yuncheng.

Missionens industriskolefond ställdes därpå till mitt förfogande, men aktieteckningen gick så trögt, att kommitterade från prov. Honan och Shansi ansågo företaget hopplöst och önskade utträda ur kommittén. Till följd av de många dryga utgifterna vid företagets startande inträdde nästan hungersnödstillstånd inom skolan, allt under det den överbefolkades med elever, och de 2 första åren gick det hela med betydande förlust.

När alltså endast Hanchengs och Hoyangs församlingar bistodo mig vid utgifterna för skolan, nödgades jag på en gång hemsända ungefär halva antalet av eleverna. Sen dess har skolan gått utan förlust, ja, sista året t. o. m. lämnat en obetydlig vinst. Erkännas må dock, att företagets finansiering många gånger vållat mig stora svårigheter, och på grund av brist på rörelsekapital «har vinningen gått upp i spinningen». Ofta har jag därför ropat till Gud, att Han måtte hjälpa oss att erhålla erforderligt rörelsekapital, varigenom skolans framtid i ekonomiskt avseende skulle betryggas. Ty om kapitalet kunde ökas med 3—5,000 tls. till inköp av några mindre tillgängliga maskiner, kunde vi icke blott beviljа inträde för ett större antal elever — inträdessökande finnas i överflöd — utan, mänskligt att döma, kunde även missionen därigenom beredas en inkomst.

Vilket arbete utföres i skolan?

fragar någon. Förutom mongoliska och turkistanska mattor, omfattar vårt arbete även väveribranschen, med framställning av olika slags vävnader, turkiska handdukar och servietter m. m.

Dessutom ha vi länge spekulerat på att anskaffa strumpstickningsmaskiner och handmaskiner för stickning av undertröjor etc. Dessa artiklar finna numera livlig omsättning i det inre av landet. Hittills ha vi emellertid ej haft råd att öppna denna intressanta och helt säkert inbringande bransch.

Genom en gåva från vänner i Norrköping till denna skola ha vi likväl satts i tillfälle att göra en början, och de första maskinerna äro nu på väg från Shanghai till fältet.

Varornas avyttring ombesörjes helt av kineserna, dels i vår försäljningslokal på platsen, dels, vad mattorna beträffar, genom agenter på den utländska marknaden.

Vinsterna av detta företag?

Ekonomiskt sett bestå de däri, att vi kunnat bereda förmånliga existensmöjligheter för sammanlagt ett 40-tal av församlingens fattigare medlemmar, på samma gång som vi fått upparbeta vissa branscher av den lokala industrien.

Andligen sett äro dock vinsterna oändligt större. Ty lika många elever, som vi mottaga, nästan lika många räddas från att på nytt neddragas i hedendomens mörker. Dagliga morgon- och aftonböner hållas nämligen

med eleverna i industriskolan, och därvid utsas ett säde i deras hjärtan, som hos många bär frukt i form av verklig omvändelse och pånyttfödelse. Ja, flera elever från industriskolan ha sedan skolans början kunnat döpas än från våra 5 gosskolor i distriktet under samma tid.

En annan, ofta förbisedd men likväl högst betydande andlig vinst, ligger i det intryck, detta företag gör på den hedniska omgivningen. Ofta jämställas vi och våra kristna med buddistiska munkar och lamaister, vilka intet annat uträtta än offra och tillbedja gudarna. Därför svara de allmänt på tillfrågan, om de ej vilja studera läran och lära känna den samne Guden: »Vi ha inte tid. Vi ha vårt jordbruk att sköta, vår familj att försörja, o. s. v.» Då de nu se oss syssla med industri, vakna de till insikt om att det går an att frukta Gud och likväl sköta jordiska sysslor, och de börja se på oss som människor lika dem, vilket de ej förut ansett oss vara.

Härmed har jag nu velat giva missionens vänner en inblick i vårt industriskoleföretag och hoppas och beder, att det må leda till att dess skiftande behov må bli föremål för missionsvännernas intresse och förböner.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Kineserna i Frankrike.

Det är c:a 140.000 kineser, som under och efter kriget förts till Frankrike såsom militärarbetare. F. n. användas de till att rödja upp på krigsskadeplatserna och förbereda återuppbyggandet inom de ödelagda områdena. Många av dessa 140,000 ha redan återvänt, och var och en, som återvänt, liksom naturligen även de, som komma att återvända, blir ett orakel för sin omgivning. Hur okunnig och obetydlig han än var i den avlägsna by i Kina, där han hade sitt hem, blir han efter återkomsten en stor man. Han har varit utomlands, han har sett Europa, han har varit med i kriget, och han har där liksom gått i skola — för att inte tala om att många verkligen gått i skola. Då han återvänder, bestormas han med frågor: »vad fick ni att äta? Var och hur fick ni sova? Är det ett bra land? Såg ni dem slåss?» Och svaren på dessa frågor komma att upprepas i det oändliga och utgöra en vida mer beaktad källa för kunskap om Europa och kristendomen än någonsin missionärernas vittnesbörd eller tidningarnas artiklar. Det skulle icke vara förvånande, om t. o. m. rätt högt uppsatta ämbetsmän inkallade dessa enkla arbetare för att från deras egna läppar få höra den osminkade sanningen om Europa och européerna.

Det är en ny typ av kineser, som här utvecklats. Själva den omständigheten, att de vågat fara långt bort från sin födelsebygd, så kär för varje kines, utgör ett bevis för att de varit män av mer än vanlig företagsamhet. Och om de än voro tämligen slöa och sömniga, när de begåvo sig av och hade föga klart för sig, vad saken gällde, så ha de erfarenheter de genomgått utan tvivel bibragt dem en praktisk bildning. Men de ha även blivit föremål för ordnad verksamhet. Denna har förnämligast bedrivits av K. F. U. M.

Under en vistelse i Paris gjorde jag själv bekantskap med åtskilliga av de kinesiska sekreterare, vilka i stort antal voro verksamma för detta ändamål. En av dem var min sidokamrat i en kö, där jag fick tillbringa nära 5 timmar i avvaktan på passvisering. Jag gjorde även besök på huvudkvarteret för det kinesiska K. F. U. M.-arbetet. Därifrån leddes denna mycket omfattande verksamhet, som till sitt organ har hyddor uppförda inom de områden, där kinesiska arbetare tjänstgöra. Hur många sekreterare, som f. n. verka bland dem, har jag icke uppgift om, men jag tror, att det rör sig kring ett femtiotal, däri inberäknade en del hemmavarande missionärer, som ställt sig till förfogande för ändamålet.

Verkningarna av deras arbete äro ganska påtagliga. Inom ett visst område funno officerarna det ytterst svårt att upprätthålla ordningen. Krigsrätt fick hållas mycket ofta, och stränga straff ådömdes, utan att detta medförde önskad förbättring; tvärtom rådde allmänt missnöje, och intresse för arbetet syntes alldeles saknas. Under den lediga tiden förekommo ständigt spel och trätor. Tio dagar efter det att en K. F. U. M.-hydda upprättats och verksamheten där tagit sin början, kom befälhavande officeren till sekreteraren för att uttrycka sin tacksamhet. Han sade: »Jag vet inte, vad ni har gjort åt mina kineser, eller vad ni har talat till dem, men fr. o. m. tredje dagen efter det att ni började edert arbete, har det icke förekommit en enda oordning eller något bråk.»

En K. F. U. M.-sekreterare i Kina gav sig en dag i samspråk med en grupp återvändande militärarbetare, och efter de vanliga artighetsfrågorna om hälsa och övriga förhållanden frågade han, om de hade haft K. F. U. M. där borta, och enstämmigt ljöd svaret: »Yu», vilket betyder: »vi hade det», d. v. s. »ja». »Vad gjorde man där?» frågade han. Jo, »bing gar» (kex), »yen giang» (föreläsningar), »yang hsi» (fonograf), »kan shu» (läsövningar), »cha ging» (bibelstudium). »Nå, hur var det?», frågade han. »Hen hao» (utomordentligt), lydde svaret.

Nästan alla, som återkommit, äro vänligt och tacksamt stämda mot K. F. U. M. Detta har föranlett missionärer och K. F. U. M.-sekreterare att upptaga ordnad verksamhet för att tillvarataga och fördjupa dessa goda intryck och söka att på varaktigt sätt ställa dem i förbindelse med de kristna församlingarna. För ändamålet har man trätt i underhandling med de myndigheter, som ha haft transporterna av militärarbetare om hand, så att man kan få reda på var de slå sig ned och följa dem i missionerande arbete.

Karl Fries.

Det är visserligen sant, att den som »vinner» sin tid från bönen, han skall förlora den. Och den, som »mister» sin tid till umgänge med Gud, han skall få den åter i form av förökad välsignelse och kraft och ett rikare fruktbärande.

J. R. Mott.

*

Du kan arbeta utan att bedja, men det är en dålig arbetsordning, men du kan icke bedja på allvar utan att arbeta. Gör dig aldrig en sådan brådska med ditt arbete för Kristus, att du ej får någon kraft över till bön. Verklig bön fordrar kraft.

J. Hudson Taylor.

BREVAVDELNINGEN

Resebrev I.

Han ledde dem på en rätt väg. Ps. 107: 7.

När jag nu ser tillbaka på den del av resan, som hittills tillryggalagts, måste jag säga, att vara erfarenheter giva en dyrbar bekräftelse på sanningen av ovan citerade ord. Herren har på ett underbart sätt latit oss få se sin trofasta ledning.

Resan till Kristiania har br. Wester redan skrivit om, därför förbigår jag den.

Det var med blandade känslor vi sago »Stavangerfjord» lägga ut från land och sakta och majestätiskt glida ut i den vackra Kristianiafjorden.

Resan över havet var god i många avseenden. De första dagarna rådde rätt stark sjögång, och många voro sjuka. Herren till pris kan jag dock säga, att jag fick vara frisk hela tiden. Våra hytter lågo i mitten av båten, vilket var en stor förmån.

Herren beredde även tillfälle att få tjäna honom. Första söndagen ombord hade jag glädjen hålla högmässa. När sjön sedan blev lugnare, hade vi i regel möten varje kväll. Det stigande antalet åhörare visade, att dessa små andaktsstunder omfattades med intresse. Flera Jesu vänner lärde vi därigenom känna, och det andliga utbytet av stunderna var gott. En kväll fingo vi tillstånd att anordna en »Kinaafton», då br. Wester talade inför en intresserad skara åhörare.

Efter elva dagars vistelse på sjön kunde vi skönja de första konturerna av »Nya världen». Tisdagen den 2 dec. gingo vi i land i New York och allt gick bra, och Herren hade även i denna främmande stad berett oss ett hem, så att vi ej behövde anlita hotell. Fru Tjäder, hos vilken vi gästade, beredde oss mycken uppmuntran genom sin gästfrihet.

För en främling erbjuder detta land många nya intryck, och en vaken iakttagare har här mycket att lära både negativt och positivt. De jättelika byggnadskomplexen, den storslagna naturen, den blandade befolkningen, de olika sederna — allt är av stort intresse.

Helt naturligt knyter sig för oss det största intresset vid den andliga verksamheten. Mycken djup religiositet kan sparas, men åtskilliga metoder och former i gudstjänstlivet frappera den, som är van vid svenska förhållanden. I Chicago, där jag vistats de sista dagarna, har jag haft förmånen att bo på Moodys Bibelinstitut. Många ljusa minnen för jag med mig därifrån. De cirka 800 elever, som äro samlade där, representera flera olika nationaliteter. Andens enhet förenade dem dock till ett, och det var i sanning upplyftande att se denna skara samlad omkring livets ord. Man fick där ett mäktigt intryck av att Herrens ord går fram i världen och finner väg till varje trakt. Söndagen den 7 hade jag glädjen att tillsamman med flera nykomna syskon få vittna om min Frälsare i en svensk kyrka i Chicago. Det var så dyrbart att få träffa så många troende landsmän där. Särskilt gladdes vi att se, huru dessa vänner älskade oss, därför att vi voro missionärer. Gud hade fått lägga sin hjärtesak tungt på deras hjärtan, och det verksamma missionssinne, som där märktes, var helt säkert en kraftig orsak till att det andliga livet där var så varmt och sunt.

Nu har jag även lämnat Chicago bakom mig, och jag hoppas att i ett senare brev få meddela, hur Herren lett även den återstående delen av resan.

En innerlig fridhälsning till alla vänner, kända och okända. Varmt tack för trogen förbön! Edert ringa sändebud

Nath. Engbäck.

På tåget i Montana den 15 dec. 1919.

*

Några intryck från Moodys Bibelinstitut i Chicago.

I går afton lämnade vi Chicago och Moodys Bibelinstitut och hava nu börjat den andra delen av vår långa resa. Det var med saknad jag lämnade denna plats, varifrån så många av Herrens tjänare utgått till alla delar av världen, och där vi fått lära känna så många Gud hängivna vänner. Den bibelkunskap, man fick där, var mycket god. Det var ju icke egentligen något nytt som bjöds utan blott de gamla grundsanningarna, men framställda på ett sådant sätt, att man fick goda uppslag till bibelstudium och bibelundervisning. Amerikanarne äro utomordentligt praktiska, och detta är ett utmärkande drag även i deras kristendom. Även där går allt ut på att använda vad man själv fått och vet.

Ej långt ifrån Bibelinstitutet ligger Moody's tabernakel , som rymmer 5.000 personer, där en omfattande verksamhet har sin medelpunkt. Ledaren och pastorn för denna verksamhet är Paul Rader. Många säga, att han är en andra Moody, med samma anda och kraft, och hans predikan är för visso genialisk och originell. Han var förut en skicklig affärsman, som då han blev omvänd till Gud, lämnade sin vinstgivande affärsverksamhet för att ägna sig helt åt Guds tjänst, vilket han även gör med samma energi, varmed han förut ägnade sig åt affärslivet. Söndags f. m. är det möte för troende, och varje söndagskväll hållas evangelistiska möten för fullsatt hus till sista plats, då de frälsande sanningarna förkunnas på ett klart och levande sätt, en stor musikkör spelar, accompangerande sångkören, och Paul Rader predikar alltid, om han är hemma. Vid mötets slut, då inbjudningen utgår till dem, som känna Guds andes överbevisning i sina hjärtan, är det alltid några, stundom många, som gå in i ett litet rum bredvid plattformen, där någon talar med och beder för dem. Det är nog ingen söndag, då icke någon lämnar sig åt Gud och själar bli frälsta där. Dessutom ha de en storartad söndagsskola för alla åldrar och klasser, och hela söndagen är varje timme upptagen med olika möten för olika verksamhetsgrenar, i vilka flera hundra frivilliga missionsarbetare deltaga. Nog är det mycket av kristligt liv och verksamhet, som är ytligt här i Amerika, men det är också mycket som är verkligt, gediget och andligt, och jag är glad, att jag fått se det. Många av ordets förkunnare och ledande män inom Guds rike av olika demominationer förkunna ordet oförskräckt och klart genl emot en evolutionistisk och nyteologisk åskådning. Och jag har hört flera säga, att enda medlet att undgå att dragas med i dessa vitt spridda villoläror är att vara väl rotad i de levande grundsanningarna, och det är därför de lägga så stor vikt vid dem. Vi hava ett fast profetiskt ord, och vi göra väl att akta därpå, och låt oss hålla fast vid bekännelsen i trons fullvishet, ty Han är trofast, som har givit löftet.

Ebba Burén.

*

Soldaternas framfart.

I ett privatbrev meddelar missionär H. Linder följande:

Vi lida mycket förfång av Satan genom denna militären: de ha nyligen haft en galning att varje söndag väs-

nas utanför våra gudstjänstlokaler, till sist flög han över murarna en natt och gick in i några av våra rum, där han vände upp och ner på allt; jag fick nåd att vakna, just då han kom in i vår sängkammare och började undersöka saker, som lågo på ett bord; hans silhuett avtecknades i månskenet mot gardinen; han har stulit åtskilligt, mitt kirurgiska etui förmodar jag är i soldaternas händer. Han är en f. d. soldat. Jag funderar på vad som är att göra ang. militären. I söndags natt stulo de det stora tygförhänget i nya kapellet; vi ha nu måst flytta männens verksamhet dit, så att soldaterna ej skola vara herrar i gården. Det är farligt att anmäla dem. Det är just den avdelningen, vars högkvarter är i kapellgården, som är värst. Det är tre chefer i staden, därav svårigheten att hålla disciplin. Det är något bättre i Hsiao-i, Hsing-Chen och Pei shui stad.

*

Det nya skrivsättet i missionsarbetet.

Genom »S. L.» och andra missionstidningar har berättats om det förenklade kinesiska skrivsättet,* som nu slagit igenom härute. I vår oroliga och krigiska provins ha myndigheterna ej tid att befatta sig med det nya »fonetiska systemet» såsom t. ex. i Shansi, men vi försöka ändå att lära våra kristna att läsa därefter. En gammal kär missionsvän sände mig kr. 50 (»Tackoffer för nåd under 70 år»), och dessa pengar ha satt mig i stånd att samla en grupp unga kvinnor till en kurs, då vi huvudsakligen studera bibeln och det »fonetiska systemet». Det är mitt hopp, att dessa unga kvinnor sedan var och en i sin by skola kunna lära andra att läsa efter det nya sättet. Vi ha nu Markus evangelium färdigt i fonetisk skrift, så att alla, som lärt sig läsa, få genast börja läsa Markus. Övriga evangelier bli snart färdiga, enligt löfte från Bibelsällskapet.

Ett annat syftemål med kursen är, att åtminstone några av dessa unga kvinnor efter återkomsten till sina hem skola kunna samla bybarnen till söndagsskolor — i största enkelhet skulle det vara, men att det ändå bleve *en början*. Viljen I bedja för denna sak? Det är så många och stora svårigheter att få i gång »bysöndagsskolor», men bön kan övervinna. De kristna, både män och kvinnor, behöva arbeta för Gud för att utvecklas rätt, och Guds arbete här behöver dem, men fienden har många sätt att hindra dem. »Genom edra böner och den Helige Andes hjälp» — därpå beror mycket, ja, *allt*.

Medan kursen för kvinnorna pågår, passar jag på om kvällarna att ha en lektion för män, särskilt de kristna, för att även de skola få lära sig det nya lässystemet och sedan kunna hjälpa andra. Omedelbart efter lektionens slut leder evangelisten aftonbön, då de alla få höra evangelium, innan de gå hem. Vårt hopp är, att utomstående, som lockas hit av det »fonetiska systemet», därigenom skola dragas till Herren.

Vi äro så beroende av förbön i arbetet. Glöm ej våra kära medarbetare, evangelister och bibelkvinnor, såväl som lärare och lärarinnor. Tag dem ofta med inför Gud!

Eder i Herrens tjänst lyckliga

Ingeborg Ackzell.

Siaoyi-chen, She 2. 10. 1919.

*

Tider av vederkvickelse.

Fröken Ingeborg Ackzell skriver från Pucheng:

»Låtom oss med varandra upphöja hans namn». »Lovsång höves oss».

Ja, vi ha ju alltid orsak att lova och prisa Gud, men ibland är det ju särskilda orsaker, som fylla hjärtat med

* Se S. L. nr 11, år 1919.

jubel, så att man måste dela med sig därav och få hjälp att tacka och lova Herren. Därför måste jag nu för Eder, kära vänner därhemma, tala om, vad Gud nu senast givit oss. Han sände oss en sin tjänare, missionär Englund från Alliansmissionen, vilken med sin fru kom hit den 5 sept. på resa till Tungchow, där möte var utsatt till söndag och följande dagar. Men br. E. led av dysenteri och kunde ej fortsätta resan. Vi bådo till Gud om hans tillfrisknande — och att vi skulle få ha möten i Siaoyi söndagen därefter. Förståndigt folk menade, att det var vågat att tänka på möten för en man, som låg sjuk i dysenteri, men vi bådo och väntade, att Gud skulle gripa in. Förbättring inträdde. Bud sändes flera mil åt olika håll för att kalla de kristna till det 3-dagarsmöte d. 14—16 sept., som vi ville hålla. Dagligen samlades vi tre gånger till bön för mötet, ty det var den brådaste tiden för lantbrukare, och som de flesta av våra kristna äro lantbrukare, visste vi, att satan skulle få talande skäl att locka dem att stanna hemma vid sitt arbete. Dagen kom — och ganska många kristna både från Huachow- och Siaoyidistrikten samlades. Gud kom på ett särskilt sätt oss nära. Den heilige Ande verkade i mångas hjärtan. Det blev nöd och sorg över gamla synder, bekännelse av fel och brister, tårar av ånger och tårar av glädje, syndaförlåtelse och frid. Broder Englund har en särskild gåva att framställa synd och nåd så enkelt och kraftigt, att det griper hjärtana. På tisdag e. m. samlades vi, till ett antal av inemot 50 personer till nattvardsmöte, då vi på nytt fingo taga emot hjälp och välsignelse av vår dyre Frälsare. Sen återstod vittnesbördsmötet på kvällen som leddes av broder Svensson. Det räckte ett par timmar, men kunde nog hållit på hela natten — så mycket hade både män och kvinnor att vittna om den nåd de fått mottaga. De flesta uttryckte också sitt hjärtas begär att härefter kunna leva mera helt för Gud, att de måtte kunna förhärliga Gud i sitt vardagsliv. Gud give dem nåd att fullfölja denna längtan! — Även utomstående berördes kraftigt, och åtminstone någon bekände sig öppet vilja följa Jesus.

Foto O. Beinhoff.

Skördefolk i Honan.

*

Välsignelser i svårigheter.

Missionär R. Andersson skriver från Honanfu i okt. 1919.

Pa grund av den stora brist, som uppstatt i medhjälparefonden, fingo *sex av vara medhjälpare* i Honanfu sluta upp under detta kvartal. Svarigheter komma dock sällan utan att ha nagon välsignelse och fostran med sig. Det har varit en glädje att se, huru

Vid brunnen.

flera av vara diakoner och andra bröder inom församlingen trätt in i arbetet och burit bördorna under dessa tre manader. De ha icke blott uppehållit gudstjänsterna pa sina respektive platser, utan de ha ock gatt omkring bland de troende och uppmuntrat och hjälpt dem, som behövt hjälp samt förmanat de svaga och likgiltiga i hjorden. Detta har glatt oss mycket och givit oss hopp om församlingens framtid.

En ganska svår *koleraepidemi* har hemsökt både Honanfu och Sinan. Den har varit särskilt svår ute pa landsbygden, och i några fall ha nästan hela familjer dött ut. Vilda rykten ha varit i omlopp, att japaner gätt omkring och hällt gift i brunnarna, vilket varit orsaken till denna sjukdom, och detta har blivit trott till och med av rätt upplysta kineser.

Från hemarbetet.

Intryck från Småland.

»Mörkaste Smaland» — vilket elakt förtal! »*Varmaste* Småland» framstar för mig som ett rättvisare namn efter de intryck, jag fick under min första resa i dessa urgamla missionsbygder. Inte ens i mitt kära Norrland har jag mött så mycket äkta, verksamt missionssinne som härnere inom Östra härads kristliga ungdomsförbund, där jag hade glädjen att besöka nio av de till förbundet anslutna föreningarna.

I sällskap med missionär Högman besöktes pa nedresan *Tranas* och *Flisby*, där sparbössetömning var anordnad för S. M. K. Redan här möttes man av denna sanna enighetens och samarbetets anda, som härnere bestar i mera än ord.

I Nässjö skildes vara vägar, missionär Högman reste till Jönköping och jag till den nyblivna staden *Vetlanda*, som skulle bli min »operationsbasis» under besöket därnere. Jag kom just lagom för att fa vara med vid den stora vinterkonferens, som årligen hålles inom ungdomsförbundet, och som denna gang var förlagd till *Nye*. Sedan senaste vinterkonferensen hade nr ungdomsförbundets egen krets utgätt en missionär till Kina, och förslag väcktes nu att för det kommande året i bön och tro inrikta verksamheten sa, att förbundet utöver sina hittillsvarande missionsbidrag — underhall delvis till fyra missionärer inom S. M. K. — även skulle kunna underhalla denne sin egen son. Da man besinnar, att medlemsantalet inom förbundet icke uppgar till fullt 700, far man ett djupt intryck av det vakna yttre-missionsintresse, som besjälar ungdoms-

verksamheten i dessa trakter. Hur många av de stora föreningarna och kretsförbunden uppe i Norrland göra Smålandsungdomen detta efter?

Men det var icke blott redobogenheten i fråga om ekonomiskt understöd till missionen, som imponerade på norrlänningen, där fanns något, som var ännu dyrbarare, och det var den rika fond av *förbön*, som var i verksamhet för representanterna därute på missionsfältet. Lyckliga de missionärer, som få stå därute i första ledet med så mycken trogen förbön bakom sig från dem vid trossen!

Den välsignelserika växelverkan mellan den inre och den yttre missionens arbete blev en pataglig verklighet för mig härnere. Bön och offer frambäras för missionsarbetarna därute, och detta vänder åter med välsignelse till väckelse och liv i de egna kretsarna i hemlandet. Om jag kunde nå de kristliga ungdomssammanslutningarna i Norrland med deras stora möjligheter, skulle jag på det varmaste vilja anbefalla dem denna väg i missionsarbetet, att sammanslutа sig om en eller flera missionärer för att åtaga sig deras understöd — med penningar och förbön. Intresset blir mera levande, ansvaret större, bönerna mera bestämda.

Överallt där jag hade förmånen bära ut ordet, förnams stor stillhet och mottaglighet, och gemensam bön avslöt så gott som alla mötena. Och knappast ett bönemöte utan att missionens sak särskilt ihågkoms. Det var ock en glädje att samarbeta med de småländska bröderna på de olika platserna, och mangenstädes gick Guds ande mäktigt fram dragande själar till korset. Herren välsigne allt framgent Östra härads ungdomsförbund i dess arbete för Kristus, hemma och i hednaland!

*

På återresan gjordes några dagars uppehåll i *Norrköping*, där möten höllos dels för De Ungas Förbund, dels med S. M. K.-vännerna på platsen. Lika ungdomlig som den förra skaran var, lika gränad och åldrig var den senare. Men månne ej den unga skaran behövde mera av den gamlas bön och nitälskan, då det gäller hednamissionen? Den kristliga ungdomsverksamheten har icke råd att avhända sig själv den flod av välsignelse, som tillföres densamma genom den yttre missionen, och de gamla gränade missionsvännerna se sig om efter de unga, i vilkas händer de kunna lämna ifrån sig de uppgifter, som de själva ej längre orka med. De unga behöva de gamla, och de gamla behöva de unga — även i missionsarbetet.

A. E. Mellquist.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Enhetsrörelserna inom missionsarbetet, s. 37 f. Vara resenärer, s. 43 f. För det nya skrivsättet i missionsarbetet, s. 45 f. För den andliga vederkvickelsen i Huachow- och Siaoyidistr., s. 46. Missionens vänner i hemlandet, s. 47 f.

Böneämnen.

De unga och missionen, s. 34 f., 48. Missionens industriskola, s. 39 f. De från Europa återvändande kineserna, s. 41 f. Om lugn i Shensi, s. 44 f. Om flera »bysöndagsskolor», s. 45. Om välsignelse av svårigheterna i Honanfu och Sinan s. 47.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

III. — »Huru kan du sova så?» I. — Jesu glädje. III. — En blick på världsläget och världsmissionen. II. — Missionens industriskola. — Kineserna i Frankrike. — Brevavdelningen. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.

N:R 4. ÅRG. 25. 15 FEBRUARI 1920. PREN.-PRIS 2:25.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

"HURU KAN DU SOVA SÅ?"

Jon. 1: 4—6.

Föredrag vid S. M. K:s möte trettondagen 1920 av fil. kand. *Einar Mellquist.*

II.

Månne icke detta är mera än en enstaka episod i en enskild mans liv? Är det inte som en skärande illustration till församlingens förhållande under tidernas lopp till hedningarnas miljoner? Man behöver ej idka djupgående religionshistoriska studier för att gripas av det intrycket, att hedendomen är rastlös, fruktansvärd energi. Inga botgöringar för hårda, inga plågor för grymma, inga vallfärder för långa, då det gäller att tillfredsställa de onda andarne och giva de stumma avgudarna sin tribut. Och under allt detta har församlingen, som ensam ägt kunskapen om den levande Guden, legat försänkt i djup sömn. I synnerhet medeltiden igenom var det så, men ännu i vår tid, då vi berömma oss av att leva i världsmissionens århundrade, råder det icke ännu bland majoriteten av de »kristna» västerländska folken ointresse och likgiltighet för missionens sak? Ännu står den hedniske brodern vid den västerländska kristenhetens sömnläger för att väcka den till liv med sin klagan: »*Hur kan du sova så?*»

Men låt oss göra kretsen trängre! I dag äro vi samlade omkring en bestämd del av det stora missionsarbetet, omkring Svenska Missionen i Kina. Gäller tillämpningen även på denna lilla del av det stora verket? Träffas även vi av vår kinesiske broders klagan: »Hur kan du sova så?»

Vid första ögonkastet synas vi kanske gå fria. Arbetet har gått stadigt framåt under de 33 åren, det senaste årets inkomster äro betydligt ökade, nya skaror ha införlivats med församlingen — är inte allt detta tecken på att vi vaknat? Jo, jo — och vi kunna ej nog *tacka* Herren, vår Gud, för vad han i nåd velat göra genom sin tjänarinna S. M. K. därute i Kina.

Men månne vi ej skola få största välsignelsen av vår missionshögtid i dag, om vi gå fram inför Herren icke pekande på vad vi *gjort* utan bekännande vår synd, vad vi *icke* gjort, vad vi ännu sovit för?

Ty vad har grundtonen varit i underrättelserna från fältet? Är det bud om framryckning över hela fronten, nya stationer, nya skaror och distrikt evangeliserade? Nej — utan grundtonen har varit denna: dörraren ha stått vidöppna överallt, möjligheterna till framryckning ha varit obegränsade — *men vi ha ej kunnat utnyttja ens bråkdelen av dessa tillfällen och möjligheter. Varför?* »Brist på pengar», svara missionärerna. Men låt oss minnas, att brist på pengar i ett andligt arbete är aldrig den *djupaste* bristen. Den pekar endast inåt på en djupare: brist på *tro* och brist på *bön*. Och nu — hör du inte nu den klagande rösten: »*Hur kan du sova så...?*»

Vi känna alla till, att Gud anvisat för Svenska Missionen i Kina en alldeles säregen ställning i de svenska missionssällskapens krets. Saken brukar uttryckas så, att S. M. K. är en tros- och bönemission. Vi äga icke såsom de andra missionerande samfunden fasta organisationer, föreningar eller församlingar bakom oss. Vårt arbete stödes av troende vänners bön och kärlek, dem Gud uppväckt inom olika grupper av troende över hela vårt land. På ett särskilt sätt ha vi därför blivit hänvisade att för vårt arbetes framgång vända oss direkt till Gud i bön och tro på hans löften. Detta är Guds dyrbaraste gåva till vår mission. Och såsom vänner till och medarbetare i S. M. K. böra vi göra oss reda för vad denna vår ställning innebär. Betyder det, att vi därigenom äro bestämda att intaga en ringa, anspråkslös plats ifråga om arbetets utveckling? Att vi ej kunna göra anspråk på stora inkomster och stora framgångar, eftersom vi ej äga stora församlingar eller föreningar bakom oss? Att vi äro hänvisade till att spela endast en ringa roll i vårt lands missionsliv? Nej, nej, nej! Detta är icke innebörden av vår ställning som tros- och bönemission, *utan tvärtom!* Ty är inte den starkast, som vågar att räkna mest med Gud? Är inte den rikast, som enträgnast åberopar Guds löften? Spelar inte den den största rollen, som omutligast går trons och bönens väg till Guds hjärta? Och detta är vår ställning såsom mission — förstå vi nu vilken gåva vi däruti fått av Gud, och hur angeläget det måste vara att värna om den till varje pris? Men då gäller det också för oss var och en, som i den ena eller andra ställningen fått S. M. K:s arbete lagt på vårt hjärta att taga konsekvenserna av denna vår ställning. Att gå *trons* väg, hur den än smalnar, var den än synes sluta. Att trampa bönevägen, hur det än mörknar över den, hur tunga molnen än bliva. Och då vi se på vår ställning i detta avseende, höra vi inte då den där hjärtegripande klagan även i vår krets: »*Hur kan du sova så? Stå upp och åkalla din Gud!*»

Än mer! Icke nog med att missionärerna därute stått inför öppnade dörrar, som de ej kunnat ingå genom — det har även kommit bud om att de stått inför den smärtsamma nödvändigheten att under det senaste året *avskeda tjugutvå stycken av sina infödda evangelister* på grund av bristande medel att underhålla dem. Underrättelsen härom har varit synlig i vår missionstidning, men jag fruktar, att vi alltför lätt halkat över saken utan att göra oss reda för vad den innebär. Först och främst betyder detta *ett steg bakåt i ett verk, som ropar på framsteg*. Det betyder, att vår infödda

medarbetarstab, som behövde mer än fördubblas, *i stället reducerats med nära en tjugondedel.* Det betyder, att tusenden av ännu oevangeliserade skaror under det kommande arbetsåret *berövas möjligheten att få höra evangelium.* Det betyder ett *fördröjande* av Kristi dags tillkommelse — i stället för att vårt missionsarbete skulle innebära ett *påskyndande* av den dagen. Vänner, hören I ej, hur dessa 22 evangelister stå mitt ibland oss i dag med sin klagan: »*Hur kan du sova så?* Stå upp och åkalla din Gud!» Skola vi ej enas om att taga dessa 22 evangelister i bön inför vår Gud, att de må återskänkas åt arbetet?

»Kanhända skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås.» »K a n h ä n d a» — det ligger en sådan rörande och gripande ton i detta ord, det är som en famlande, trevande förväntan och tillförsikt, att där ändå måste finnas en räddning.

Sådan är tusendes ställning därute i hednaland. De ha sökt tillfredsställelse för sin evighetströst vid sina egna brunnar, men dessa ha ej givit vatten, och nu kasta de spörjande, förväntansfulla blickar på kristendomen: »kanhända skall den Guden...»

Du och jag veta, hur Gud sagt sitt gudomliga ja till detta hedningens »kanhända». »Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en, som tror på honom, skall — i c k e förgås.» Vad göra vi, för att detta Guds svar skall nå de sökande och spörjande därute?

Pastor Hsi hade länge bett Gud sända evangelium till en stad i grannskapet, som hette Hochau. En dag säger hans hustru till honom: »Nu ha vi så länge bett för den där staden. Är det nu inte tid att också g ö r a någonting för den?» — »Jo, svarade pastor Hsi, »jag ville så gärna öppna en opieasyl där, men f. n. har jag ej pengar därtill.» Följande dag lämnar fru Hsi sin man ett paket sägande: »Nu tror jag, att Herren hört vår bön för Hochau.» — Hsi ser på henne och märker hennes förändrade utseende. Inga ringar på händerna, inga armband, inga silvernålar i håret utan endast en enkel bambusticka i de tunga harflätorna. Han öppnar paketet, och där finner han alla hennes smycken — hans egen gåva till henne på bröllopsdagen. »Nej, nej», säger han, och tårarna tränger sig fram, »inte kan du vara utan detta!» — »Jo», svarar hon med ansiktet strålande av glädje, »jag kan vara utan det här, men *låt Hochau få evangelium!*»

»Jag kan vara utan det här, men låt Hochau få evangelium» — min vän, hur skulle *våra* missionsgåvor se ut, om vi utmälte dem efter den måttstocken?

»Men har ni inte saknat edra smycken?» frågade mr Taylor fru Hsi, då denna händelse berättades för honom. »Saknat dem?» svarade hon förvånad. »Jag har ju Jesus. *Är han inte nog?*»

Där stå vi åter inför frågans kärnpunkt. Låt *Jesus* bliva ditt nog, och välsignelsens strömmar skola börja flöda fram i ditt missionsarbete.

Utan Jesus bliva sinnen och tankar fängslade av detta livets yttersida. Sorg och glädje, lek och lust, som endast skulle vara gudstankens kusk och lakejer, bliva nog i sig själva. Gudstanken drager förbi oss, men se — vi fatta den icke!

C. S k o v g a a r d-P e t e r s e n.

*

Ett liv, som från början gestaltats efter Guds plan, liknar Salomos tempel. Där vilar en mänsklig härlighet, friskhet och skönhet över det, som den sent omvände aldrig vinner.

C. S k o v g a a r d-P e t e r s e n.

JESU GLÄDJE.

IV.

III. Självuppoffringens glädje.

Vid intet tillfälle talade Jesus så mycket om sin glädje som i sitt avskedstal till lärjungarna. Och likväl var det just då, som det förestående lidandet kastade sin mörka slagskugga över hans väg, och lidandesbägaren begynte fyllas till brädden.

Vilken glädje var det då, som vid detta tillfälle så mäktigt uppfyllde Mästarens hjärta? För att få klarhet i denna fråga måste vi giva akt på omständigheterna och tidssammanhanget vid detta skede i Mästarens liv.

Jesus var sysselsatt med att bjuda sina lärjungar farväl. Hans tal är genomträngt av den innerligaste kärlek. »Kära barn», säger han till dem, »allenast en liten tid är jag ännu hos eder.... såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra. Om I haven kärlek inbördes, så skola alla därav förstå, att I ären mina lärjungar», Joh. 13: 33—35. Sedan manar han till tro och tillförsikt, Joh. 14:1. Utan oro skulle de förtröstansfullt gå sin väg fram, med blicken mot det himmelska medborgarskapet. Han avslöjar för dem bönens hemlighet, 14: 12—14, och den underbara gemenskapen med den treenige Guden, vilken skulle bringas till förverkligande genom Andens sändande, 14:16, 20, 23. Samtidigt med dessa tröstande ord talar han om sin bortgång. Han uppmanar lärjungarna, i mycket allvarliga ordalag, att glädjas därät. Han gick ju endast till Fadern, 14: 28. Han var således själv uppfylld av glädje, mitt i avskedssmärtan gladdes han.

När Jesus sagt detta synes de förestående händelserna rycka nära inpå honom. Han ser hur denna världens furste kommer emot honom. Han vet vad det innebär. Men så som ingen annan det kunnat, kan han betyga: »*I mig finnes intet som hör honom till.*» Och i frimodig självuppoffring står han han upp för att gå mot Golgata. »Stån upp, låt oss gå härifrån», säger han till lärjungarna, Joh. 14: 31.

Det var under denna vandring, som Jesus, under bilden av vinträdet och grenarna, talar med lärjungarna om förblivandet i honom. Han visar dem, att deras lydnadsförhållande till honom skulle vara likt hans lydnadsförhållande till Fadern, Joh. 15: 10. Allt detta har jag talat, säger han i ett bestämt syfte: »*på det att min glädje skall bo i eder och för att eder glädje skall bliva fullkomlig*», v. 11. Jfr 1 Joh. 1: 3—4.

I självuppoffrande lydnad var han nu på väg bort från lärjungakretsen ut i ensamhet och övergivenhet för att förrådas, begabbas och likt en missdådare sluta sitt liv på förbannelsens trä. Det fruktansvärda ögonblick närmade sig, då allas våra missgärningar skulle drabba honom: Han var det påskalamm, mot vilket hela det Gamla förbundets skuggor och förebilder pekat, på en och samma gång löftenas uppfyllare och fullbordan. Genom evig ande frambar han nu sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud, Ebr. 9: 14. Han visste vad det innebar. Förut hade han sagt till lärjungarna: »Jag måste genomgå ett dop; och huru ängslas jag icke till dess att det är fullbordat», Luk. 12: 50. Nu säger han: »På det att världen skall förstå, att jag älskar Fadern och gör, såsom Fadern har bjudit mig. Stån upp, låt oss gå härifrån.» Nu, som under alla skeden i sitt liv kunde han säga: »Se, jag kommer; i bokrullen är skrivet, vad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är *min lust*, och din lag är i mitt hjärta», Ps. 40: 8—9, Ebr. 10: 7.

(Forts.)

BREVAVDELNINGEN

Från Ishih.

Vårens 8 stormöten på tillsammans 16 dagar togo rätt mycket på krafterna; det blev ej ens av att lämna en ordentlig redogörelse för dessa möten. Här några spridda drag från desamma.

I öster, väster och norr från Ishih stad ligga våra »kretsar» — *utstationer* kunna de ej med fullt skäl kallas, då ingen regelbunden predikoverksamhet utom söndagsgudstjänsterna förekommer. Nu skulle på alla dessa platser hållas stormöten: i öster 2, i väster 2, i norr 2 samt i Ishih stad ock dess nya lilla annex 1 mil från staden, som nu ville ha sitt eget möte. Vi började i väster i byn I-tung. Här bo flera troende familjer, och hos en av dessa var »kapellet», där mötet skulle hållas. Det utgjordes av en öppen gård, överspänd med ett tält; vid de vanliga söndagsmötena rymmas ju deltagarna i rummen bredvid. De unga döttrarna och sonhustrurna i huset skötte om allt som hörde till värdskapet, allt gick så tyst och stilla. De två bröderna, representerande var sin gren av familjen, äro de ledande i denna grupp troende. Behovet av ett kapell framlades vid mötet, och en grundplåt därför samlades. En mycket god anda rådde, och den lilla skaran växer tydligen både inåt och utåt. Det andra stormötet i denna trakt måste inställas av brist på lokal.

Så reste vi mot öster, till byn Li-tsuen 2½ mil fr. Ishih. Här är predikoplats öppnad, ehuru det endast finns två troende i byn och i trakten omkring. Dessa två satte sig i spetsen för en insamling för att skaffa lokal, fingo på ett underbart sätt en gård till billigt pris, och nu var där ett litet trevligt kapell. För att kunna mottaga *mycket* folk, var dessutom ett tält spänt över gården och många bänkar hoplanta. Stora skaror kommo även och hörde evangelium.

Den ene av de båda troende är den förr omnämnde f. d. soldaten Shao, som fått lida så mycken förföljelse av sin far, att han t. o. m. hotades till livet. Den andre mannen blev orsak till ett sorgligt efterspel till det goda mötet. Det befanns, att han gjort sig skyldig till osedlighet och måste uteslutas ur församlingen. Han var före sin omvändelse en djupt sjunken människa, men nåden tycktes ha gjort honom till en ny skapelse — och så kom nu detta! Stackars man, han är mycket okunnig, kan icke läsa en rad! Dessutom, i stället för att som Shao ha fått utstå förföljelse, som kunnat ge honom stadga och barlast, har han smickrats för sin grundliga bättring och sitt nya liv. Ej under då, att han förlorade balansen och föll! Efter vad vi sedan hört, har han dock fortfarande besökt gudstjänsterna samt är till det yttre upprättad, varför vi hoppas, att han skall vinnas åter.

Från Li-tsuen foro vi till vår gamla östra krets. Det hade sett ut som om även detta möte måste inställas, då ingen lokal fanns, men slutligen upplät en rik familj i byn Hsia-chao sin ena gård för församlingen, och vi fingo sålunda en bekväm lokal. Denna familj var även vänlig nog att bjuda min hustru och mig på en fin middag den ena av mötesdagarna.

I denna by är det två troende familjer, eller egentligen blott två *halva:* en man, som är döpt, med en ännu odöpt hustru, som dock räknas som dopkandidat, samt en troende hustru, vars ena dotter även är döpt, men vars man är drinkare. Även han räknar sig dock för sökare, är ständigt med vid sammankomsterna, varvid

han beder på det mest rörande sätt likt en varm- och helhjärtad kristen, allt under det att han stinker av brännvin! Är det icke just ett sådant fall som den av legionen besatte: *själens* nödrop i den ödmjuka tillbedjan, och den orena andens rop: plaga mig icke?

Herr Changs dotter Ma-nao.

O, att vi hade en tro till att driva ut den orena anden!

I norr skulle det vara två möten men det blev tre, i det att byn Pu-tsï-shang, ett slags annex till Pei-chuang, ville ha sitt eget stormöte. Mötet i Pei chuang hölls i framåtskridandets tecken.

Ett framstegs- och reformparti har bildats inom församlingen, företrädesvis representerat av de unga men mottaget med varm beundran av många av de äldre. Ett viltomfattande program hade det på sin lista, och det befanns bäst att giva tillfälle till dryftande av dessa frågor. En förening för evangelisk propaganda skulle bildas; en flickskola hade redan öppnats i församlingens lokal med en ung hustru i byn som lärarinna; regelbundna predikoturer skulle uppgöras för närgränsande byar, där troende finnas. Det var mycket glädjande att se dessa tecken till utveckling, ehuru det smärtar, att arbetet för Herren i det tysta icke alltid är lika tilldragande, att det visas så ringa lust att hjälpa de fattiga, och att det i allmänhet är så litet ljus från *goda gärningar* i vardagslivet. Efter några månader visar det sig, att frukten av denna lovande företeelse är mycket ringa. Den »evangeliska propagandan» är ett *namn* och intet mer, sade mig en av ledarna i församlingen; flickskolan har upphört, lärarinnan har blivit så högmodig efter sin upphöjelse, att hennes familj vet sig ingen råd med henne. Om allt detta får verka ödmjukhet och självprövning, så är det gott hopp för framtiden, ty många stora gåvor finnas i denna församling. Men det finnes även en *Diotrefes*, 3 Joh. v. 9, och flera med honom besläktade.

Mötet i vårt lilla annex var mycket uppmuntrande. De troende i den trakten tyckte det vara en lang promenad, den en mil långa vägen till staden, dessutom ville de bereda tillfälle för sina grannar att höra evangelium, var-

för de i köpingen Hong-chü-i hyrde ett hus och iordningsställde det till predikolokal. Där hållas nu söndagliga gudstjänster samt predikan på torg- och marknadsdagar. Vår vän från fordom, Chang-chih-heng, har tagit verksam del i detta, låter även gärna förstå, att det är *hans* verk alltsammans. Själv står han dock sedan flera år utom församlingen, då det på grund av hans okristliga vandel vid tiden för revolutionen blev nödvändigt att utesluta honom ur Yunchengs församling, som han då tillhörde.

Det var dock kärt att se honom, man vill så gärna hoppas, att nåden skall få makt med honom, att av den nu så myndige, mäktige mannen skall åter bli den gamle käre Chang. Hans dotter, den för många svenska vänner kända Ma-nao, var även med på mötet, vid morgonens bönemöte deltog hon och bad med. Vi ha fått det intrycket, att hon snart skall vara helt med oss.

Vid den gemensamma middagen hade vi ett mycket intressant bordssamtal, då Chang, som naturligt var, förde ordet. Ämnet var: *Utlänningen som missionsarbetare*, ett ämne vari Chang är väl hemmastadd. Här gåvos många värdefulla upplysningar om missionärernas oförstånd och allmänna olämplighet som missionsarbetare, och kända fakta underströkos kraftigt. Jag instämde så mycket jag hann med, d. v. s. så ofta jag lyckades få in ett ord. Jag har förut tänkt icke så litet över detta ämne — med ledning av egen känsla och erfarenhet — därför kunde jag uppskatta de lärdomar, som gåvos, och skulle nu nästan kunna hålla en föreläsning över »Missionären som *hinder* i missionsarbetet». Visst är, att det är mycket hos oss, som borde vara annorlunda, och även där nåden fått uträtta mycket hos en utländsk missionär går han ändå icke upp emot en helgad infödd arbetare, även om denne skulle stå något efter i teoretisk utbildning.

Mötet i Ishih kom allra sist. Här förrättades även dopen, som denna gång blott blevo 8.[1] Någon *särskild* välsignelse förnams icke vid detta möte lika litet som på de andra platserna. Det är nog mer än förr en försoffningens ande rådande bland dem, som kalla sig kristna. Vi hoppades, att kunna fostra *bibelkristna*, men ett stort flertal tyckes stanna vid *moralkristendom* — där det ej är blott *form*.

Arbetarestaben har minskats med en evangelist; en annan står nu färdig att avgå, återstår alltså endast *tre* evangelister för det stora distriktet. Det är brist på medel som förorsakat dessa evangelisters avskedande. Men bakom kassabristen står Gud, som »vet vartill det skall tjäna». Säkert skall detta bli till nytta på något vis. Kanske Herren vill lägga om hela missionsarbetet! Tänk, om Han har i sinnet att utkalla och utsända en stor skara *frivilliga* evangelister att intaga de med utländska medel underhållnas plats! O, att mycken bön härom uppginge till nådens tron!

Sept. 30 1919.

Axel Hahne.

[1] Vår nya, vackra orgel, skänkt av vänner i St., kom alldeles lagom att invigas vid stormötet.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hudson Taylor och Kina Inland Missionen. (C. I. M.)

I.

Under ovanstående titel utkom under förra året på Kina Inland Missionens förlag andra delen av Hudson Taylors biografi, som snart torde föreligga i svensk översättning. I denna och några följande artiklar meddelas en del av de djupaste intrycken från läsningen av denne gudsmans historia.

En av de ledande männen inom den skottska kyrkan yttrade vid ett tillfälle till Hudson Taylor: »Jag är säker på att ni ofta måste tänka på det under-

J. Hudson Taylor.

bara sätt, varpå Gud har välsignat er inom C. I. M. Jag tvivlar på att någon nu levande man bevisats en större ära.»

Härtill svarade mr Taylor lugnt och allvarligt: »Jag brukar inte se saken på det sättet. Vet ni, ibland tror jag, att Gud måste ha sett efter någon, som var liten och svag nog åt Honom att använda, så att all äran måtte bli hans, och att han då fann mig.»

I detta svar finna vi ett uttryck för det mäktigaste och djupaste intryck, man får vid läsningen av denne mans livshistoria. Sannerligen, hos den mannen fick Gud bevisa sig stor och härlig och mäktig i ett människoliv! Allteftersom vi steg för steg få följa hans egen inre utveckling och utvecklingen av det underbara livsverk, det beskärdes honom att få utföra, stegras och fördjupas det intrycket till tack och pris till den Gud, som var mäktig att göra allt detta.

Hudson Taylor var till varje tum av sin personlighet en *andlig* människa. Hur praktiskt och konkret han än förstod att ta på problemen och frågorna, så skymdes likväl aldrig den klara andliga blick, varmed han alltid bedömde saker och ting. Men en andlig människa blir ingen utan mycket umgänge med Gud — i Ordet och bönen. Den vägen gick ock Hudson Taylor. Det är både förödmjukande och uppmuntrande att läsa om hur omutligt trogen han var, då det gällde att nära sitt eget inre liv. I sitt sjuttioförsta år läste han igenom sin bibel för fyrationde gången på fyratio år, och hurudan den yttre miljön än var beskaffad, där han för tillfället befann sig, försummade han aldrig morgonvakten med sin bibel. Från hans första stora inlandsresa i norra Kina, som satte 54-åringens fysik på yttersta prov, berättar hans följeslagare, att han aldrig kunde vakna en morgon utan att finna mr Taylor, lyst av ett ljus, som han förde med sig, lutad över sin bibel eller försänkt i bön. Därför att han alltid levde så nära dessa båda källor, bönens och Ordets, var också hans andliga liv alltid så friskt och omedelbart. Det var egen djup erfarenhet, som talade, då han brukade säga: »Den svåraste punkten i en missionärs ställning är att kunna uppehålla ett regelbundet bibelstudium. Satan söker alltid hitta på någonting annat åt en att göra, då man borde ägna sig at detta — vore det så bara att ordna rullgardinen!»

Vad han i detta avseende unnade sig själv, var han ock angelägen om att alla hans medarbetare skulle få del av. Först och främst var han naturligtvis mån om att alla de arbetare, som under årens lopp slöto sig till missionen, skulle vara verkligt andliga, av Gud lärda män. Han var icke den, som ringaktade kunskaper och teoretisk utbildning hos missionärskandidaterna, där sådant fanns, men allt detta vägde dock lätt mot det, som han helst såg efter: hunger efter själar. »Ingenting kan ersätta eller fylla bristen på kärlek till själarna», brukade han säga mot slutet av sitt liv på tal om missionärskandidater. »Den är långt viktigare än varje merit.»

Upprepade gånger samlade han också missionärerna ute på fältet till direkta uppbyggelsekonferenser, varifrån de återvände vederkvickta och förnyade till sitt arbete, och genom att kalla en deputation av Keswickkonferensens ledande talare till Kina ville han bereda missionärerna möjlighet att komma i beröring med de djupgående andliga rörelser, som i hemlandet voro församlingen till så stor välsignelse.

Och då han på alla sätt var mån om att rikta *missionärernas* andliga liv, syftade han ytterst till att höja den andliga nivån inom den *infödda församlingen*. I detta sammanhang förtjäna några av hans yttranden att citeras. »Hur skulle vi», säger han vid en missionärskonferens i provinsen Honans huvudstad, »kunna försäkra oss om utvecklandet av starka, sunda, Kristuslika infödda kristna, om vi icke själva leva ett starkt, sunt, Kristuslikt liv? — — Nästan var och en, som en längre tid stått i förbindelse med missionsarbetet, har hört en hel del om de infödda kristnas fel och missiag. Men äro icke felen och misstagen hos dem i stor utsträckning endast återskenet av våra egna fel? Det beror på de andliga fäderna, hurudana de andliga barnen skola bli. Strömmen stiger aldrig högre än källan.»

Månne icke sådana ord som dessa behöva ljuda som ett givakt i våra dagars missionerande församling, där så mycket redan skattar åt slentrian och formalism?

Och när det gällde att vinna nya vänner och understödjare för missionen, fick även där hans andliga blick bestämma hans tillvägagångssätt. Kardinalbehovet efter hans mening var ett sådant fördjupande av det andliga livet ibland Guds folk, att missionsanda och missionssinne oemotståndligt spirade upp av sig självt. Pengar och kollekter utgjorde aldrig för honom syftet med ett möte, utan vad han avsåg var att föra människor under Ordets inflytande och in i levande gemenskap med Gud. »Vi behöva icke tala mycket om C. I. M.», brukade han ofta säga. »Låt folk se Gud verka, låt honom bli förhärligad, hjälp de troende att komma närmare Honom, att bli lyckligare, mera helgade — sen behöva de icke uppmanas att hjälpa oss.»

Och efter denna princip handlade han själv med orubblig konsekvens. Vid sitt första besök i Amerika talade han vid ett tillfälle tvenne gånger å en stor uppbyggelsekonferens och gjorde i sina föredrag knappast en antydan om Kina eller missionen. Omedelbart efter sitt sista föredrag måste han resa till en annan plats, men efter hans avresa formligen överhopades en av hans vänner med penningegåvor och andra bevis på intresse för Kina Inland Missionen.

Mr J. W. Stevenson, i många år Hudson Taylors närmaste man i missionsarbetet i Kina, sammanfattar sitt omdöme om hans person i följande ord: »Hans liv tålde att rannsakas bå-

liga livets fördjupande, gick i alliansvänlig riktning med ett dominerande kyrkligt inslag. Flera prästmän gjorde synnerligen goda insatser. Bland dem funnos flera, vilka under den röda tiden fått lida mycket. En kyrkoherde hade som flykting förklädd irrat omkring i skogarna, en teologie lektor hade under nattens mörker skidat genom de väglösa skogarna hela 20 mil efter kompass och sedan blivit kastad i fängelse. När Borgå helt befann sig i händerna på de röda, och männen flyktat till de bekanta Pellingeskären, stannade prosten P. i Borgå hjältemodigt på sin post och fick, förunderligt nog, förrätta sin tjänst och tala både tröstande och allvarliga ord vid de många gravarna. Men kyrkklockorna fingo ej ringa. Dessa låta tydligen alltjämt »illa i öronen på jotnarna». När därför vid den röda skräcktidens slut kyrkklockorna åter ljödo över den gamla staden var det som om en ny tid åter ringts in.

Det var med djupaste högaktning jag lyssnade till dessa män. De voro beprövade, de hade smakat något av martyrisk bitterhet. Men här fanns ock andra hjältar, även fast de icke irrat omkring i skogarna. En överste i Frälsningsarmén hade under hela den röda tiden varit verksam i Helsingfors. Han hade märkliga ting att förtälja från sina besök hos de sedermera besegrade och fångna upprorsmännen. Många av dem erkände fullt och helt sin skuld och togo emot Jesus som sin Frälsare i Sveaborgs gamla fästning. Mer än en sade sig hava varit gripen av ett främmande, demoniskt inflytande, då de utförde sina dåd, och de önskade ej nu befrielse; de ville genom sin död nu bära sitt straff. Denne överste, samt pastor A. Magnusson, förut i Vetlanda, som nu betjänar en svensk missionsförsamling i Helsingfors, deltogo med synnerlig kraft och värme i konferensens arbete.

Det är givet, att de förhållanden som varit rådande i Finland tryckte sin stämpel på konferensen. Ett visst tungt allvar och en känsla av ovisshet rörande framtiden förmärktes. Men en stor längtan efter andlig kraft till den kamp som tilläventyrs ännu förestod förmärktes ock. Många voro de som allvarligt sökte och frågade efter Gud. Offervilligheten var ock synnerligen stor. Över 5,000 mark förutom de ordinarie utgifterna insamlades.

Konferensen avslutades med gemensam nattvardsgång i Borgå domkyrka. Så gott som hela konferensen marscherade dit. Det blev en gripande stund, då vi i denna minnesrika gamla kyrka fingo mötas vid Herrens bord.

Följande dag, som var söndag, höll jag ett missionsföredrag i samma kyrka. Den kollekt, som då togs överlämnades med en hjärtlig brodershälsning till S. M. K.

Borgå domkyrka uppfördes år 1414. Den är byggd av gråsten i romanisk-gotisk stil med branta, höga tak och höga utsirade spetsgavlar. Det inre företer en ålderdomlig prägel. En egendomlighet i denna kyrka är Alexander I:s staty, vilken står upprest vid den pelare framme vid koret, där den kejserliga tronen hade sin plats, när den församlade lantdagen d. 29 mars 1809 avlade sin tro- och huldhetsed inför monarken. Från denna tron avgav kejsaren sin försäkran till Finlands innevånare att bibehålla deras »religion, grundlagar, privilegier och rättigheter». Det är många historiska minnen som storma inpå en när man står i en sådan helgedom.

Innan återresan till Sverige talade jag två gånger i Finska missionssällskapets kyrka i Helsingfors. Det var lärorikt och uppmuntrande att lära känna detta missionssällskaps ledande män. Det är en jättekamp detta missionssällskap haft att under de svåra tiderna och de svåra valutaförhållandena vidmakthålla sitt missionsarbete. Då jag nämnde att vi i Sverige på grund av den dyra kinesiska växelkursen behöva fördubblade inkomster sade missionsdirektor Tarkannen, att det var en obetydlighet: de behövde sexdubblade inkomster. De hade ej heller be-

hövt komma på skam. De hade fått vad de behövt för det stora arbetet. Gud välsigne sitt folk i vårt gamla broderland på andra sidan Bottenhavet!

N. H--n.

*

Missionärsbarnens fest.

Det var i år fjärde gången, som inbjudan utgått från Allmänna svenska missionskonferensens kvinnokommitté till alla de olika missionssällskapens barn, boende i Stockholm med omnejd, att samlas till fest. I större utsträckning än något föregående år hade inbjudan hörsammats, i det att ett och ett halvt hundratal barn och ungdom lördagen d. 31 sistl. jan. mötte upp i Hushållsskolan Margaretas lokaler. Mammor och vice mammor hade ock så vänligt bjudits med och infunnit sig med glädje och rik förväntan.

Vid rikligt dukat kaffebord undfägnades först hela skaran, och så hälsades alla välkomna av fröken Lotten Reuterskiöld, kommitténs ordförande. Hon tyckte sig vid anblicken av alla de unga förflyttad till en stor trädgård på landet, där blommor av alla de slag mötte ögat. Mycken glädje kunde de sprida omkring sig, där de stodo, men till allra största glädjen och välsignelsen blevo säkert de blommor, som plockades av för att bringa vederkvickelse åt någon ensam, på livets skuggsida boende människa. Så önskade hon, att många av dessa unga blomster skulle vilja växa i Herrens örtagård och — om Han kallade — låta sig omplanteras därute på Fars och Mors arbetsteg, för att där sprida sin doft av ett i kärlek utgivet liv.

Om kallelsen att bli missionär talade ock fröken Vivi Rinman, nyligen hemkommen från Indien, påpekande det *stora* behovet av unga krafter på *alla* fält. »Vem vore väl närmast att träda i trötta, utarbetade missionärers — föräldrars fotspår än deras barn?» — »Mången säger till mig: Nu stannar du väl ändå hemma? — *Varför* skulle jag stanna hemma, när tusenden därute längta att få höra evangelium och vi ej räcka till att ens tillnärmelsevis komma deras längtan till mötes?!»

Fröken Tora Hellgren, som stod färdig att, så fort båtlägenhet till Afrika yppade sig, återvända till sin kära arbetsteg i Sydafrika, gav ock ett maningsord till de unga.

Musik- och sångnummer föredrogs av tvenne ungdomar, och så bjöds små nummerlappar omkring till alla de unga. I ett närgränsande rum fingo de sedan var och en ett litet paket med motsvarande nummer. Det blev en rolig paus, och mångas ögon tindrade av iver att få undersöka, vad paketet månde innehålla.

Fru Anna Fredén bjöd sedan på resa till nästan alla delar av jorden, där svensk mission upptagits. Så färdades vi i tanken, ledda av skioptikonbilderna, genom Ryssland till Mongoliet och till Kina, vidare till Indien och Afrika — en intressant resa med månget glatt igenkännande för både yngre och äldre.

Under supén, som sedan följde, hade man tillfälle till samspråk och återknytande av bekantskaper gjorda under föregående liknande tillfällen. Det var gripande att se denna stora skara barn och ungdom, föremålen för så mycken bön och förväntan! Gud give, att *alla* dessas håg riktades till de eviga vägarna — det var säkert hjärtesucken i mångens hjärta, då vi sedan efter några varma avslutningsord av fil. kand. N. Rodén, skakade varandras händer till avsked.

Svenska Missionen i Kina var representerad med ej mindre än 21 ungdomar, som härmed jämte sina mödrar och i mödrars ställe varande ville säga sitt varma tack till dem, som anordnat och bekostat denna så allt igenom goda och glada fest.

En Mor.

Insända skrifter.

Wilhelm Sjöholm, en biografi. Redigerad av Ragnar Thomson. Svenska Missionsförbundets förlag. 155 sid. Pris 6 kr.

Det är med mycket stort intresse, jag tagit del av denna levnadsteckning, så vitt jag vet den första vi äga över en svensk missionssekreterare. Wilhelm Sjöholm är väl förtjänt av denna heder. Ingen kan läsa denna bok utan att få ett mäktigt intryck av att Sjöholm var en av Gud särskilt kallad och benådad man. Och ingen, som hade förmånen att personligen lära känna honom behövde betvivla detta. I denna biografi få vi följa ett livs utveckling från en ringa begynnelse i trohet och hängivenhet genom det utgivande tjänandets olika grader fram till ett ljus- och äreomstrålat slut. Man rent av häpnar över huru mycket, som blev denne Mästarens tjänare ombetrott. Här finnes lärorika iakttagelser att göra: icke minst för de unga, som helgat sina liv åt arbetet i Guds vingård, bör Wilhelm Sjöholms exempel bli inspirerande.

Att flera författare, vilka alla personligen och på skilda områden stått Sjöholm nära, lämnat bidrag till tecknandet av hans personlighet, ger åt framställningen en vederhäftighet, livfullhet och omväxling, som på ett lyckligt sätt stämmer samman med Sjöholms växlingsrika och verksamma livsgärning. Det är ytterst lärorikt att taga del av det, som här bjudes. Man har all anledning att hoppas, att denna bok skall åvägabringa en större förståelse, både bland missionens vänner och andra, för en missionssekreterares ansvarstunga och uppslitande arbete.

Boken är förstklassigt utstyrd och prydes av 37 ill. och ett porträtt av Wilhelm Sjöholm.

N. H—n.

Världen och Evangeliet, av J. H. Oldham, översatt från engelskan av Herta Sommarström, fil. kand. Svenska Missionsförbundets förlag. 204 sid. Pris. kr. 4:50.

Förf. till denna bok är den kände redaktören för den på Edinburgskonferensens föranstaltande utgivna stora missionstidskriften »International Review of Missions». Genom sitt arbete i denna konferens och sedan dess i denna tidskrift är förf. på ett enastående sätt kvalificerad att behandla det stora ämnet. Efter ett inledande kapitel på 35 sidor om »Det kristna evangeliet», ett kapitel rikt på härliga sanningar, ger den sakkunnige förf. läsaren en inblick i det n. v. missionsläget i världen under följande rubriker: Hela världen, Asiens vädjan, Den islamitiska världen och Afrika, Församlingen på missionsfältet och Missionärens uppfostrande inflytande på församlingen. Här bjudes mycket av stort värde för den missionsintresserade.

N. H—n.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Vad Gud gjort gen. S. M. K., s. 49. Guds särskilda gåva till S. M. K., s. 50. De kristna i Ishih och dess »kretsar», s. 53. Höstens stormöten därstädes, s. 53 f. Sinims Land, s. 58. Fru Carlén, s. 58.

Böneämnen.

De öppnade dörrarna för missionsarbetet, s. 50. De ljugutvå evangelisterna, s. 51, 55. F. d. soldaten Shao, s. 53. Hans fallne kamrat, s. 53. Förhållandena i Pei-chuang, s. 54. Herr Chang och hans dotter Ma-nao, s. 55. Om *frivilliga* infödda evangelister, s. 55. För missionsaftonen den 17 febr., s. 58. Missionsfolket i Finland, s. 58—60. Missionärernas barn, s. 60.

Redovisning.

Gåvor in natura till Barnens Hem Okt.—Dec. 1919.

Från M. K., Fröberga gård: 3 ½ kg. torkade päron; från H. H., Ösby: karameller; från O. M., Äppelviken: kaffebröd; från F. A., Brodderud: julost; från A. K. Björkeryd: vetebröd och potatismjöl; från K. och A. L., Björkeryd: fläsk; från M. och A. A., Björkeryd: fläsk; från D. K., Tjunnaryd: gröna ärter; från vänner i Björkeryd: julost; från E. K., Sonarp: o-tkaka; från M. W., Björköby: handduksväv; från B. F., Stockholm: te; från K. H. N., Sävsjö: emalj- och bleckkärl till hushållet; från L. T., Saltsjöbaden: äpplen. J. och E. S., Malmmö: kaffe, cacao, karameller. D. och M. J., Duvbo: lutfisk. S. J., Örebro: brevpapper och block. H. H. Ösby: julgotter, saft, äpplen och apelsiner.

Till julklappar, gran och gotter: A. 5 kr., A. K. 5 kr., H. och A. H. 12 kr., F. B. 10 kr., L. 10 kr., B. F. 15 kr., fru L. 5 kr. Summa 62 kr.

Med varmt tack till varje givare!

Inez Bölling.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1920.

Allmänna missionsmedel.

7. O. L., Gävle, sparbössemedel 55: —
8. Stengårdens syfg., Högsjö 58: 50
9. »Ur Pauls sparbössa», gm H. L., Älgarås 6: 94
10. N. S. gm d:o 5: —
11. Offerkuvert, gm d:o 9: 06
12. E. P., Kungsh. villastad, till M. Ringbergs underh. 30: —
14. Jer. 32: 17, »en nypa mjöl» 10: —
15. A. N., Växjö 6: 25
16. Insaml. av folkskolebarn i Linkpg. 3: 97
17. M. S., Karlskrona, sparbössem. 7: 35
18. »Senapskornet», Umea läsarett gm E. W. 12: —
19. H. E., Vånga, 2 Mos. 33: 19 25: —
20. Kinne Vedums mfg., sparbössemedel 100: —
21. Sparbössemedel fr. tidn.kont., Humlegårdsg 9, Sthlm. 13: 10
22. »Annie» 7: —
23. »Tackoffer till Herren» för dec. 2: —
24. M. o. E. J., Ödeshög 90: —
26. Koll. i Söräng 28.12.19 15: 75
27. G. G., Uppsala 110: —
28. L. H., Sthlm., sparbössemedel 8: 25
29. S. J., Örebro 5.000: —
30. »Ledja skolbarns sparbössa» 16: 20
31. »Lärarinnans sparbössa» 23: 80
32. »Solglimts» försäljn., gm M. J., Värna, Lekvik 67: 60
33. Äldre syfgs. sparbössa, gm d:o 32: 49
34. Broddetorps syfg. 150: —
35. J. B., Klöverdala, Boet 30: —
36. Missionsmedel fr. Mora gm M. S. 30: —
37. L. H. L., Visby, till H. Linders hemresa 22: —
38. Husaby och Skjelfums mfg. sparb.medel 100: —
43. Vid sparbössetömn. i Betesdakyrkan, Sthlm, 6.1 1920 1.699: 47
50. H. L., Norrkpg. 40: —
52. J. E. L., Höganäs, till H. Linders hemresa 50: —
53. Bogla mfgs arbetsfg för kv. miss. underh. 69: 45
54. M. K., Bärby, Fjärdhundra 10: —
55. Mfg i Simtuna 10: —
56. S. O., Sala, sparbössemedel 20: —
57. A. H., Simtuna 50: —
58. Onämnd, Ps. 71: 8 104: —
59. K. G., Sthlm. 50: —
60. »Ur Guds rika förråd» 10: —
62. H. H., Djursholm 1.000: —
63. Offerkuvert fr. vänner i Köping, gm A. H. 16: 55
64. Saml. ettöringar under 1919 fr. d:o, gm d:o 46: 37
65. E. L., Motala 10: —
66. K. A., Motala 3: —
67. H. P., Östersund, »ett tack till Gud för 1919» 10: —
68. Hj. S., Uppsala 50: —
69. Hörsta Kristl. förs. till Axel Hahnes underh. 24: 50
73. K. S., Hook 18: 77
74. Björkö mfg 53: —
75. K. F. V. K., Kristianstad 45: —
76. Offerkuvert gm A. G., Kristianstad 5: —

Trpt 9,442: 28

Trpt 9,442: 28

77. S. S., d:o gm d:o 25: —
80. Ett tack 10: —
81. Sparbössetömn. i Tranås 8.1 1.028: 77
82. K. K., Ljungtorp, Säby missionsask 26: —
83. Kollekt vid Kinamöte i Undersäker 6.1 20 75: —
84. Bäckseda mfg 60: —
85. Missionsvänner i Usta, gm J. S., St. Mellösa 117: —
86. Koll. i Vännäs 6.12 gm F. Ö. 10: 50
87. H. R., Uppsala 8: —
89. E. K., Högsbyarhult, sparbössemedel 8: —
90. M. H., Grönskåra, d:o 5: 50
91. H. J., d:o, d:o 10: 50
92. A. o. E. G., d:o, d:o 56: —
93. C. A. Visby 45: —
94. L. R., Filipstad, rab. å H. S. Ö. 1: 87
95. »Herrens del» 15: —
96. N. gm H. L., Älgarås 14: 20
97. Myrhults mfg 15: —
99. Mörteryds ungd.fg. till J. Hultqvists underh. 28: —
100. Från nya vänner i Hjorted, sparb.medel till d:o 18: —
101. Sparbössetömn. i Flisby gm E. B. 334: —
102. Kollekt i d:o gm d:o 66: 33
103. Söndagsskolb:s sparb. i Flisby 1919 gm C. J. 61: 37
104. Resebidrag fr. K. B., Tranås 40: —
105. C. J. G., Nässjö 200: —
106. S. G., Nässjö 200: —
110. Koll. i Skärstad, gm L. P. G. 115: —
111. Onämnd, gm K. N., Jönkpg. 10: —
112. U. J., Bofors 1: —
113. E. H., Bofors 3: —
114. E. F., Karlskoga 1: 35
115. H. L., Karlskoga 10: —
116. »Ur två st. missionsaskar» fr. Tranås, gm K. B. 5: 60
117. Sparb.medel, gm H. B., Hofva 70: 10
118. L. P., gm d:o 5: —
119. Skolbarn i Nockerud, gm d:o 4: 50
120. C. o. A. J., gm d:o 3: —
122. Galtås mfg 50: —
129. Spölands Kristl. Ungd.fg. 100: —
130. »I det underbara Jesusnamnet» 20: —
131. J. A. tz, Örebro 100: —
132. Offerkuvert fr. Örebro 15: 40
133. S. S., Alsen, sparbössemedel 8: 25
134. S. P., sparbössemedel 40: —
135. A. E. P., Gbg. 100: —
136. M. S., 10: —
137. G. H., Rök 50: —
138. S. P., Sthlm., 6.1 1920 100: —
140. A. och A. K. »av tacksamhet till Herren för undfängen välsignelse och hjälp i sjukdomsnöd», gm S. A., Broddetorp 1.000: —
141. J. B., Sthlm., sparbössemedel 3: 84
142. Givit 25: —
143. C. E., Sthlm., till M. Ringbergs underh. 50: —
144. Ärnäs ungd.fg. 10: —
145. Söndagsskolb. i Ärnäs, gm P. F. J. 5: —
146. »En sparbössa», gm d:o 5: 50

Trpt 13,842: 86

Trpt 13,842: 86

149. Kinakretsens sparbössa, Norrkpg., gm I. A. 30: —
150. P. O. O., Mänsta, Elfdalen 10: —
151. T. L. E., Mänsta, Elfdalen 10: —
152. E. J., Sala, »tackoffer» 10: —
153. Onämnd 10: —
154. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
155. H. J., Offerkuvert för jan. 10: —
156. M. L. L., Tyringe 100: —
157. Mfg i Kallhäll 10: —
158. L. M. F. för F. Prytz, M. Nylins och E. Jonssons underh. 1:sta kv. 1920 1,350: —
159. H. S—n, sparb.medel gm M. Ph. T., Linkpg 25: —
160. H. L—v, sparb.medel gm d:o 21: 25
161. Överskott på S. L., gm d:o 16: —
162. K. E., Knutby 20: —
163. B. V., gm G. W., Ystad 2: —
170. A. C., Sthlm. 25: —
171. Från skördefest i Storbränna gm H. W. 40: —
172. Från missionsfest i Storbränna, gm d:o 15: —
173. Ur lärarinnans och skolbarnens sparbössa, gm d:o 12: —
174. Hakebo mfg 200: —
175. Tomastorps mfg 25: —
176. S. R., Sthlm., sparbössemedel 11: 65
177. I. G., Gärdsta, »tackoffer till Herren» 50: —
178. T. H., Sthlm. 100: —
179. O. B., Västerås, »en liten nypa mjöl» 15: 37
180. Sparbössemedel fr. Nora, gm H. D. 100: —
182. 5 Moseb. 11: 10, 12 10: —
183. G. H., Rök 92: —
186. Wij arbetsfg. 75: —
187. A. S. Visby 10: —
188. Efterskörd från trettondagen, gm F. P. 10: —
189. Systerfg. »Liljan», Vadstena 75: —
190. L:a Sv. Barntidn. Exp., Jkpg, till J. Hultqvists underh. 15: —
191. Överskott a S. L. 1919, gm B. J., Sigtuna 2: —
192. »Ur bössan», gm d:o 10: —
193. L. K. Sigtuna, för Herrens sak», gm d:o 10: —
195. E. o. B. G., Sollefteå, »i stället för kraus på tant Nordkvists grav» 25: —
201. Daggryningen i K. M. A. till E. Bergs underh. 900: —
202. Kinagruppen inom K. F. U. K., Gbg till A. Forsbergs underhall 900: —
203. K. F. U. K:s centralfg., för M. Björklunds underhall 900: —
204. »Kinavän», Ps. 68: 20 10: —
205. G. K., Brantas, Björköby 20: —
206. I. T. B., Offerkuvert, gm A. J., Alingsås 10: —
207. »Ur lilla Anna-Britas sparbössa», gm d:o 5: —
209 O. S., »Herrens del» 30: —
210. Överbet. på tidn. av B. N. 2: 75
211. O. A., Spjutsbygd 25: —
212. Boda mfg 40: —
214. E. L., Örnsköldsvik sparb.medel, gm A. B., Skellefteå 26: 57
215. Bankeryds kristn. friförs. 50: —
220. A. A., Fröberga, offerkuvert 5: —
221. J. M., Norrkpg 3: —
222. »Herrens lloude» 10: —
223. Koll. i Björköby 18.1 16: 87
224. Koll. i Naglarp 18.1 28: 52

Trpt 19,407: 84

Trpt 19,407: 84

225. Koll. i Ulrikslal 17.1 13: 25
226. Resebidrag fr. Ulriksdal 10: —
227. Koll. i Holsbybrunn 15.1 30: 96
228. Kollekt fr. Hvetlanda 65: 52
229. Kollekt gm E. A., Hvetlanda 25: —
230. Kollekt i Eckerda 13.1 12: —
231. Till C. o. E. Bloms underhall: från Skede 40: —, Hvetlanda 125: —, Lämnhult 25: —, Eckerda mfg 100: —, Ulriksdal, sparb.medel, 128: 55, Till M. Lindéns underh.: sparb.-medel fr. Ulriksdal, 128: 55 d:o fr. Näsby 200: 41, Ö. H. K. U—d, 52: 49 800: —
232. Ukna mfg 60: —
233. Offerkuvert fr. Hålahult, gm H. J—n. 128: —
234. H. J—n, H—H 75: —
235. »Ur en sparbössa» 11: 66
236. J. H. 30: —
241. Habelsholets mfg 75: —
242. Ungd.fg »Senapskornet», Habelsholet 100: —
243. Bergby 30: —
244. H. P., Hvetlanda, »tackoffer till Herren på födelsedagen» 50: —
245. »En Herrens maning» 50: —
246. E. L., Björka 13: —
247. G. G., Motala 5: —
248. Ulriksdals mfg, till missionärernas underh. 200: —
249. J. A. J., Espefall, Medalby 315: —
250. J. J. Essgärdet, Husaby 14: —
251. V. A., Sandtorp, Husaby, till missionärsparet R. Anderssons underhall 50: —
252. E. S., Nässundet 20: —
253. »25 öre i veckan under år 1919 från fam. B., Lemnhult» 13: —
254. »Onämnd» 1,000: —
256. B. L., Sthlm., sparb.medel 30: —
258. Mamrelunds mfg, årsbidrag 75: —
259. A. o. G. L., Ekenässjön, »till syster Huldas minne» 150: —
261. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 33: —
262. A. D., Karlsborg 30: —
263. »Onämnd, Undersåker», tackoffer ttill Herren för riklig välsignelse under det flydda året» 100: —
100: — 23,022: 23

Särskilda ändamål.

1. O. J., Myresjö, för bibelkvinnan Han's underh. 50: —
2. C. A., Umeå, för en evangelists underh. 300: —
3. Yngl. för Libanon, till M. Lindén för yngl. för. »Libanon» i Hoyang 125: —
4. Söndagsskolbarn i Forssa, till R. Berglings söndagsskolv., gm H. J. 16: 70
5. H. J., Forssa Bruk, Katrineholm till R. Bergling att anv. efter gottf. 40: —
6. »Bönhörelse», till E. Andersson att anv. efter gottf. 5: —
13 S. och S. S. till barnh. i Sinan, gm H. L., Älgaras 10: —
25. Ur Sven o. Majlisas sparbössor till barnh. i Sinan 6: 38
39. Från söndagsskolfesten i Essgärde till O. Carlén att anv. för söndagsskolbarnen 30: —

Trpt 583: 08 23,022: 23

Trpt 583: 08 23.022: 23

40. Fullösa söndagsskolbarns sparbössa till söndagsskolv., gm F. J. 53: 15
41. Björnö söndagsskolbarn till barnh. i Sinan, gm M. H. 15: —
42. Libanons missionskrets, Gbg. för evang. Liu-Hsieh-hai 50: —
44. H. o. G. E., Vartofta, till missionsarb. i Honanfu 125: —
45. H. A. gm B. G. E., Vartofta, till d:o 10: —
46. A. H. gm d:o till d:o 10: —
47. H. E., gm d:o till d:o 5: —
48. Kinamissionskretsen, Skellefteå, för en skolgosses underh. 100: —
49. H. L., Norrkpg, till R. Berglings skola 10: —
51. Kungsholmshyddans barnmfg, för gossen Wang En-seng i Puchow 100: —
70. »Missionsvännen», Kumla, gm H. F. till skolv. 250: —
71. D:o till barnh. i Sinan 35: —
78. Söndagsskolbarn i Hassle till verksamh. i Honanfu, gm F. A. 12: —
79. D:o i Krontorp till d:o gm d:o 13: 46
88. J. N., Kramfors, till missionär och Fru Bergs verks. bl. barn och ungdom 27: 75
98. Öråkers skolbarn, gm E. L. till en skolgosses underh. 25: —
107. Skolbarn i Berghem, gm A. B. till barnh. i Sinan 25: —
108. D:o i Lyckås skola till d:o, gm E. D 10: —
124. H. T. o. E. B., för evang. Feng i Yuncheng 80: —
125. P. E. W., Djursholm, för Song Hsi-lien 30: —
126. S. A. J., Luleå, till en evangelists underh. 150: —
127. A. R., Malmö, för bibelkvinnan Chengs underhåll 100: —
128. C. R. d:o, till gossen Ma-Teh-en 100: —
139. »Försåld guldkedja, tackoffer» Sthlm, 6.1.20 till evangelistv. 400: —
147. M. S., Sthlm, för evangelisationsarbetet bl. kvinnorna i Sinan 50: —
148. Fr. vänner i Norrkpg, gm I. A. till R. Berglings verks., att anv. efter gottf. 115: —
164. E., sparbössemodel, till H. Linders verks., gm A. L. Hemse 7: 70
165. Bj., d:o till d:o, gm d:o 5: —
166. H. d:o, till d:o, gm d:o 6: —
167. Juloffer fr. vännerna i Hemse till d:o, gm d:o 32: —
168. Från vänner i Östersund till gosskolan i Tungchow, gm K. A. C. .... 500: —
181. G. T., Hagby, till skolan på Chikung 3: —
184. A. M., gm L. L., Trelleborg, till Aug. Bergs verks. 5: —
185. »Onämnd i T», gm d:o till d:o 50: —

Trpt 3.093: 14 23.022: 23

Trpt 3.093: 14 23.022: 23

194. Forshems Kristl. Ungd.fg. för Yuin Tongs underhåll 50: —
196. G. J., Sthlm, för en skolgosses underhåll i Puchow 100: —
197. Daggryningen i K. M. A., för flickskolorna i Kina: Ishih 350: —, Puchow 350: —, Hoyang 350: —, Hancheng 350: —, Pucheng 350: —, Honanfu 350: —, Mienchi 350: — incl. dyrtidstillägg 2.450: —
198. D:o till A. Janzon för Pingan 90: —
199. D:o till A. Forsberg för en lärarinna i Ishih 150: —
200. D:o till E. Ohrlander för d:o i Puchow 150: —
208. K. W., Sthlm, till E. Beinhoffs bibelkvinna 200: —
213. Huskvarna söndagsskola för Hen Fuh-üen, gm L. J. G., 100: —
216. Sparb.model fr. Kinnekleva o. Kjestads mfg, att anv. efter gottf. på R. Anderssons sl. 238: 09
217. J. T., »ett löfte till Herren för d:o» 50: —
218. »Kinabarnens vänner» å Resteröns barnh., till underst. för ett barn i barnh. i Sinan 60: —
219. »Till Guds namns förhärligande i Kina» för en evangelists underhåll 340: —
237. K. L., gm M. H., Björnö, till M. Petterssons barnhem 19: 72
238. L:a Sv. Barntidn. Exp., Jkpg till M. Pettersons skola 23: 20
239. E. B., »Samlade 10- o. 1-öringar i Jesu namn», till d:o 10: —
240. Myrhults mfg, till M. Pettersons barnh. 10: —
255. A. J., Öbacka, Umeå, bidrag till underh. av inf. medarb. 50: —
257. G. W. L., Sjötorp, för underh. av Oskar Carléns skolgossar 50: —
260. »Ur Barnens sparbössa», Wägersta, till barnh. i Sinan 5: —
264. Onämnd, gm M. J., Kinnemalma till Carléns fattiga skolg. 50: —
265. I. A., Norrkpg, till ev. Peiken-chu's underh. 300: — 7.589: 15

Missionshemmet.

61. "Ur Guds rika förråd" till Barnens Hem 10: —
72. "Missionsvännen", Kumla, till d: o 30: —
109. Ur S. S:s, Skärstad, sparbössa till d: o 13: 75
121. "I Jesu namn" till Barnens Hem 7: 40
123. Tackoffer till d: o 50: 00
169. H. L., Lidhem, Snappahem till d: o 100: —

211: 15

Summa under jan. 1920 Kr. 30,822: 53

Med varmt tack till varje givare! »Och må de, som känna Ditt namn, förtrösta på Dig, ty Du övergiver icke dem, som söka Dig, Herre.» Ps. 9: 11.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

»Huru kan du sova så?» II. — Jesu glädje. IV. — Brevavdelningen. — Hudson Taylor och Kina Inland Missionen. I. — Från redaktion och expedition. — Från hemlandet. — Insända skrifter. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.